

BEET

Komedie van Luc Kerkhofs

Personages:

(2 heren)

WILLIE : rond de 40

MARTIN : rond de 45

Decor:

Het verhaal speelt zich af aan de waterkant van een kanaal. De twee heren vissen met hun hengel richting publiek. Willie zit rechts, Martin zit links. De onderlinge afstand tussen hen bedraagt enkele meters. De visplaats ligt iets lager dan het jaagpad achter hen en is aan alle kanten omgeven door struiken. Hier is duidelijk natuur aanwezig.

Noot voor de regie:

Op vermelde tijdstippen zal er natuurlijk ook een vis gevangen worden. Dit is makkelijk te realiseren als een medewerker plaatsneemt op de eerste rij tussen het publiek. Hij kan dan ten gepaste tijde een plastiek vis aan hun respectievelijke haak hangen.

Het voederen van de vis kan gebeuren d.m.v. confetti of snoepjes in het publiek te gooien, wat dan nog eens op zich leuk is.

EERSTE BEDRIJF

VOORMIDDAG

(Willie zit reeds geïnstalleerd. Zijn hengel steekt in een houder. Hij mengt met twee handen door zijn voederbak, doet er een scheutje poeder bij uit een donkerbruin apotheek-flesje en ruikt met tussenpozen aan het voeder. Hij reinigt z'n handen aan een handdoek, gaat op z'n visbak zitten en slaat de Penthouse open)

(We horen dat er op de achtergrond een auto stopt. Een portier wordt dichtgeslagen. Willie stopt de Penthouse snel in z'n visbak. Martin komt tevoorschijn met een avondse visbak en hengel)

MARTIN: Aha, gij zijt er al?

WILLIE: Jaja, en ik ben in vorm, hé maat.

MARTIN: Gij zijt toch niet te voet?

WILLIE: Neenee.

MARTIN: Waar staat uwen auto dan?

WILLIE: Ons Els heeft mij gebracht.

MARTIN: Gij hebt een goei vrouwke.

WILLIE: Eén uit de duizend.

MARTIN: Ge moet 't maar doen, vóór zes uur 's morgens opstaan om uwe vent naar 't kanaal te brengen omdat 'm per se wilt gaan vissen.

WILLIE: Wij hebben een goei huwelijk.

MARTIN: Komt die u straks halen?

WILLIE: Ik zal straks wel met u kunnen naar huis rijden zeker?

MARTIN: Op één voorwaarde: dat ge mij laat winnen vandaag.

WILLIE: (draait speels aan z'n neus) Zjatten en teloren...! Dan ga ik nog liever te voet naar huis.

MARTIN: Dus, 't wordt vandaag weer zoals anders, op 't scherp van de snee...?

WILLIE: Den dag dat gij mij kunt kloppen met 't vissen, spring ik met kleren aan in 't kanaal.

MARTIN: Dat zal vandaag gebeuren!

WILLIE: Denk dan maar rap wat anders!

MARTIN: Zèg Willie, kunt gij straks eens helpen kijken als ik mijnen auto draai? Dat is hier zo smal op dat jaagpad hé.

WILLIE: Waar hebt gij leren rijden met den auto? Geef mij ne camion met opligger en ik draai hier op ne vloek en ne scheet.

MARTIN: Jamaar, ik weet dat gij ne straffe gast zijt... (vervolgt jennend) ...met uw tong!

WILLIE: Daar zijn er weinig die beter met den auto kunnen rijden dan ik.

MARTIN: Omdat ge aan de kost komt door van 's morgens tot 's avonds met nen heftruck rond te rijden op de fabriek.

WILLIE: Kunt ge geloven dat ik nog liever een stuur in m'n handen heb dan de borsten van ons Els?

MARTIN: Nee, dat gaat er bij mij niet in!

(Martin wil zich installeren op een te grote afstand van Willie)

WILLIE: Ge gaat zo ver van mij zitten? Zijt gij bang van mij? Ik zit niet met een ziekte zenne!

MARTIN: Nee, dat weet ik ook wel, maar zo dicht bijeen is ook niet alles. Als ze 't sas opendraaien dan hangen we met ons lijnen steevast in elkaar.

WILLIE: Schuif maar ne meter dichters naar mij, dan kunnen we ondertussen een klapke doen, als de vis niet bijt.

(Martin schuift dichters en pakt ondertussen uit)

WILLIE: Ge hebt dan toch nen dag congé gekregen voor vandaag?

MARTIN: Maar joeng, ik heb hemel en aarde moeten bewegen.

WILLIE: Dan hebt ge weer met uw ellebogen moeten werken zeker?

MARTIN: Den Dimitri nam mijnen dienst over. Maar in ruil moest ik wel mijn hoofdverlof een week opschuiven.

WILLIE: Allé, ge zijt er, en dat is 't bijzonderste. Ik zou niet weten tegen wie ik moet klappen als ik hier nen hele dag op mijne visbak zit.

MARTIN: Vissen is niet klappen hé.

WILLIE: Dat zou voor mij een zware straf zijn.

MARTIN: 't Zal ons nog eens deugd doen.

WILLIE: Nee zeker, 't is begot een jaar geleden dat we samen nog eens nen dag zijn gaan vissen.

MARTIN: En we hebben sjans met 't weer, hé maat.

WILLIE: Ik ben wel mijne paraplu vergeten.

MARTIN: Denkt gij dat 't gaat regenen?

WILLIE: Tegen de zon hé.

MARTIN: Voor die ene dag dat de zon hier eens schijnt. (snuift heel diep in) En die visgeur hé als ge 's morgens hier aankomt..., dat doet me iets.

WILLIE: Dat is pure natuur.

MARTIN: Weet ge hoe lang wij al samen gaan vissen? Al 20 jaar. Dat zouden we moeten vieren vandaag.

WILLIE: Dat zal er niet aan ontbreken. (drinkgebaartje) Ik heb iets bij om te vieren. Maar nu is 't nog iets te vroeg hé.

MARTIN: Die bazar hier achter de struiken, is dat allemaal van u?

WILLIE: Van wie dacht ge anders, van Sinterklaas?

MARTIN: Gij pakt uwen hele interieur mee naar 't water zeker. Ge brengt elk jaar meer en meer rommel mee.

WILLIE: Voor mij is nen dag vissen een feest. Niks in uw kopke steken, niet aan 't werk denken, niet aan de vrouw, geen gezaag rond uwe kop van de kinderen. Wat wil ne mens nog meer!

MARTIN: Zèg Willie, gij hebt toch nog niet gevoederd hé?

WILLIE: Een klein beetje.

MARTIN: Jamaar héla, dat is niet eerlijk hé.

WILLIE: Maar nee, ik ben wel zo eerlijk op u te wachten om te voederen.

MARTIN: Gij eerlijk...? Laat me niet lachen. Als gij iemand ne kloot kunt aftrekken dan heeft 'm 't zitten!

WILLIE: Ge moet in 't leven uw plan kunnen trekken.

MARTIN: Jaja, maar niet op nen andere z'n kap.

WILLIE: Martin, gij kent mij hé. Ik heb niet veel vrienden, maar gij zijt er ene. En voor mijn vrienden loop ik door een vuur.

MARTIN: (grapt) Jaja, vuur dat niet brandt!

WILLIE: Wat zegt gij daar...?

MARTIN: Grapke!

WILLIE: Ik ga 't nog straffer maken, ik zou zelfs willen dat gij vandaag méér vis vangt dan ik.

MARTIN: Dat gelooft ge toch zelf niet?

WILLIE: Daar moet een beetje tweestrijd zijn, maar als gij mij iets vraagt dan doe ik het. Ik ben ne man van m'n woord. (wijst een plaats aan op z'n hart) Hier zitten mijn vrienden!

MARTIN: Dat weet ik, Willie. Daarom kennen wij elkaar al van jongsbeen af.

WILLIE: En doe nu maar een beetje voort. Ziet ge niet dat de vis ligt te wachten met z'n bakkes open!

MARTIN: Zoudt ge dan geen handje toesteken, meneer pastoor?

WILLIE: Allé, ik zal mijn goei hart nog eens laten zien.

(Vanaf nu helpt Willie een handje)

WILLIE: (inspecteert de oude visbak van Martin) Uwe visbak wordt er ook niet jonger op, hé vriend. En over uwe stok zullen we maar zwijgen zeker. Daar kunt ge beter noten mee van den boom slagen.

MARTIN: Het ligt niet aan de stok, maar aan 't manneke dat er mee vist.

WILLIE: (ad hengel) Allé Martin, dat is nog iets van just nà den oorlog. Als ge ne karper aan uwen haak krijgt dan breekt dat ding in duizend stukskes!

MARTIN: Ik kan toch gene nieuwe stok kopen voor die ene keer per jaar dat wij samen gaan vissen.

WILLIE: Ge moet aan Nicolle eens nieuw materiaal vragen voor uwe verjaardag. Vroeg of laat zakt gij eens door uwe visbak. Ik zou er niet van verschieten moest Napoleon daar nog opgezeten hebben!

MARTIN: Weet jij wat ne nieuwe carbonhengel tegenwoordig kost? Voor 750 Euro hebt ge niet veel.

(Martin plaatst zijn visbak op iets te grote afstand van het water)

WILLIE: Wat gaat gij doen...?

MARTIN: Ik ga hier zitten. Waarom?

WILLIE: Allé Martin, van daar ziet gij niet eens uwen dobber drijven.

MARTIN: Ge weet toch dat ik niet kan zwemmen. Dat is hier tegen de kant méér dan twee meter diep hé.

WILLIE: Ik ben er toch ook nog. Of denkt ge dat ik u zomaar laat verzuipen?

MARTIN: Als we nu eens afspreken dat gij mijnen dobber ook in de gaten houdt, en roept als 'm onder gaat, dan kan ik toch aanslagen.

WILLIE: (cynisch) Misschien kunt gij ook in uwen auto blijven zitten, en mij laten vissen met twee hengels...!

MARTIN: Ge lacht ermee, hé Willie.

WILLIE: 't Is toch waar zeker. Het plezante aan 't vissen is toch uwen dobber zien ondergaan.

MARTIN: Allé, dan zal ik hier maar gaan zitten. (schuift z'n visbak dicht naar het water)

(De hengels worden geïnstalleerd zodat beide heren zonder handen kunnen vissen)

MARTIN: (als Willie de visdraad van Martin wil keuren) Héla...! Afblijven...!

WILLIE: Waarom?

MARTIN: Omdat gij rookt. De stank van uw sigaretten hangt aan uw handen. De vis riekt dat. Met als gevolg dat ik hier vandaag weer schoon aan mijn neus kan trekken. Neenee, afblijven met uw handen...!

WILLIE: Dan wilt ne mens al eens helpen, zèg...!

MARTIN: Gij zoekt mij hier vandaag te vloeren, hé Willieke. Maar 't zal onder uw viool zijn!

WILLIE: Wacht maar, we zullen ze tegen vanavond wel tellen die in 't leefnet zitten.

MARTIN: (hangt z'n leefnet reeds in het water) Ik zal pas tevreden zijn als mijn

leefnet halfvol zit.

WILLIE: Ge hebt ne nieuwe dobber gekocht, zie ik?

MARTIN: En deze keer gene goedkope brol hé.

WILLIE: Die kleur trekt op niks, en die is veel te zwaar voor hier op 't kanaal. Of zoekt gij haaien en krokodillen te vangen misschien?

MARTIN: Als de vis honger heeft zal 'm de stop wel onder trekken.

WILLIE: Ja, als ze met z'n zessen gelijk trekken dan krijgen ze die wel onder!

MARTIN: Willie, ge zijt aan 't zagen.

WILLIE: Allé Martin, die dobber gaat nog niet onder als ge 'r nen baksteen aanhangt! En uwen draad is veel te dik. Hoeveel kilo trekt die? Vijf...? Tien...? Hang er dan een zeel aan hé. Met zo'n draad kunt ge nen bulldozer depaneren.

MARTIN: Ik hoor 't al, daar is weer niks goed aan al wat ik bij heb. Gij gaat zó toch niet den hele dag commentaar geven? Dan had ik beter oordopkes meegebracht.

WILLIE: Gaat ge me al snoeren geven?

MARTIN: Zwijg, of we hebben al ambras vooraleer we aan 't vissen zijn.

WILLIE: Ik wil u alleen maar helpen.

MARTIN: Helpen afkeuren zeker! We zullen straks nog eens klappen als ik met 20 kilo vis naar huis ga.

WILLIE: Haha, dan zult ge die wel moeten gaan kopen bij de visboer.

(Martin haalt een pak droog voeder uit z'n visbak en opent dat met z'n tanden)

WILLIE: (keurt Martins visvoeder) Gaat gij zoiets in 't water gooien? Gooi er dan wat Euro's in, dat brengt evenveel op.

MARTIN: Geef ik soms ook opmerkingen over uw visvoeder?

WILLIE: Nee, omdat gij er niks van kent.

MARTIN: (geeft zijn voederbak aan Willie) Kunt gij eens een beetje water pakken voor mij, dan kan ik gaan mengen?

WILLIE: Gij hebt toch sjans dat ge mij hebt hé.

(Willie gaat op z'n buik liggen en wil water scheppen uit het kanaal, maar geraakt niet tot bij het waterniveau)

WILLIE: Sta daar niet te staan en houdt mij efkes vast bij m'n benen!

MARTIN: Ik heb schrik dat ik in 't water val.

WILLIE: En als ik erin val is dat niet erg, of wat...?

MARTIN: Gij kunt zwemmen en ikke niet.

(Martin leunt op de benen van Willie)

MARTIN: Proper water alstublieft. Ik wil geen moer in mijne voederbak hé. Schep maar een beetje naar rechts...!

(Martin wordt geplaagd door een wesp. Hij slaat naar het ongedierte, laat de benen van Willie even los waardoor die in het water dreigt te schuiven)

WILLIE: Martin, pas op...!

(Vliegensvlug gooit Martin zich weer op de benen van Willie)

MARTIN: Miljaar..., nu had ge sjans. Stel u voor dat gij in 't kanaal schiet, zèg!

WILLIE: Nee, GIJ had sjans. Als ik erin val, dan gaat gij achterna, hé vriend! (komt weer overeind met het bakje water) Ik heb toch altijd last met u hé.

MARTIN: Als gij liever alleen vist dan rijd ik wel terug naar huis.

WILLIE: Kom, als we niet voortdoen dan zijn we deze middag nog niet aan 't vissen.

(Ze mengen gelijktijdig met de handen door hun voederbak)

MARTIN: (als Willie al wil beginnen met te voederen) Héla maat, wachten op mij hé...! Ik ben nog niet gereed.

WILLIE: Ik zit hier al van half zes en nu moet ik nog wachten.

MARTIN: Gelijktijdig voederen of den uitslag is ongeldig. Zijt ge gereed? Wachten op "start" hé. (telt af) Drie, twee, één... (als z'n blik op de inhoud van z'n voederbak valt) Miljaar, ik heb er leem vergeten in te doen!

WILLIE: Jamaar zég....

MARTIN: (dit was echter maar een afleidingsmaneuver, dan plots) Start...!

(Beide heren gooien hun voeder net vóór de eerste rij van het publiek. Vermoedelijk zal het publiek op de snoepjes duiken)

WILLIE: Zie de vis eens spelen...! Dat gaat hier vandaag prijs zijn, Martinke. Ik heb er een goed oog in.

(Na het voederen reinigt Willie z'n handen aan een handdoek. Martin is op zoek naar een handdoek)

MARTIN: Zou ik uwen handdoek ook eens mogen gebruiken?

WILLIE: Waar is den uwe?

MARTIN: Deze morgen bij de was gegooid. Die zat nog in mijne visbak van verleden jaar. En stinken dat die deed...!

WILLIE: Ge kunt toch nen andere meebrengen.

MARTIN: Vergeten.

WILLIE: Ge gaat uw broek nog eens vergeten.

MARTIN: Benieuwd wie den eerste vis gaat vangen.

WILLIE: Voor nen bak bier om wie vandaag de meeste vis vangt.

MARTIN: Weet gij wel wat nen bak bier tegenwoordig kost?

WILLIE: (kordaat) Hoort ge wat ik zeg...! Nen bak bier, en niks minder!

MARTIN: Zonder leeggoed hé.

WILLIE: (trekt met zijn hand een denkbeeldige lijn tussen hen) Hier is 't midden, dus ik wil UW stopke niet aan MIJNE kant zien hé!

MARTIN: Hebt ge al schrik dat ik ga winnen, broekschijter? Hier op mijn plek zit de vis. Kijk maar eens hoe mijn voeder aan 't werken is.

(Beide heren zetten hun pet op)

WILLIE: De zon schijnt in mijn ogen.

MARTIN: Dan moet ge ze dichtdoen.

(Willie krijgt de eerste beet, maar hij mist)

WILLIE: (hilariteit) Miljaar, hebt ge dat gezien...! Mijne stop helemaal onder zèg!

MARTIN: Ik zou eens willen zien hoe het daar beneden is tussen die vissen. Dat

moet daar nu nogal een feest zijn.

WILLIE: Dat kunt ge vergelijken met een bruiloft van bij ons, met een koud en warm buffet.

MARTIN: Oh, mij hadden ze direct gevangen.

WILLIE: Natuurlijk, gij vreet u tegen de grond als 't van de verniet is!

(Willie vangt z'n eerste visje)

WILLIE: Hier se..., numero uno...! En daar zullen er nog véél volgen vandaag.

(Willie onthaakt de vis en gooit die in zijn leefnet)

WILLIE: (heft zijn leefnet te rumoerig uit het water om zijn gevangen vis te tonen)
Wat zou die wegen? Drie... vierhonderd gram?

MARTIN: Gaat gij elke keer uw leefnet uit het water halen...? Dan zullen we vandaag niet veel vangen, vrees ik. Gij jaagt al de vis weg.

WILLIE: Wij vissen wel op den bodem hé.

MARTIN: Ge moet geen onnodige trillingen veroorzaken. Bij 't minste rumoer schiet de vis weg.

WILLIE: Gaat gij mij leren vissen, meneer...!

(Enige seconden stilte. Martin krijgt duidelijk buikkrampen)

MARTIN: (staat recht) Hebt gij wc-papier bij, Willie?

WILLIE: Is 't weer van dätte...?

MARTIN: Daar kan ik toch niet aandoen. Ik heb gisteravond nog een pan gebakken patatten met pickles gegeten. En elke keer als ik in de natuur kom dan moet ik gaan.

WILLIE: In mijn kabas zit een gazet. Pak de reclame maar, want de rest moet ik nog lezen.

(Martin verdwijnt langs de struiken)

WILLIE: (roept hem nog na) Ga maar ver genoeg als ge veel pickles gegeten hebt!

(Willie gooit even later plagend een steen tussen de struiken)

MARTIN: (OFF) Willie, zijt gij dat...?

WILLIE: (gespeeld) Heu...?

(Willie gooit weer een steen tussen de struiken. Twee seconden later komt Martin uit de struiken gevluht, terwijl hij z'n broek nog vastknoopt)

WILLIE: 't Was de moeite niet zeker, omdat ge al zo rap terug zijt?

MARTIN: Daar zat een beest...!

(Willie rolt een sigaret. Met tussenpozen zit hij te dagdromen)

MARTIN: Willie...? (krijgt geen antwoord, dan ietsje luider) Willie...?

WILLIE: (ongeïnteresseerd) Wat is 't?

MARTIN: Gij zijt er vandaag niet bij met uwe kop hé.

WILLIE: Wie zegt dat!

MARTIN: Ge zit met uw gedachten ergens anders.

WILLIE: Neenee.

MARTIN: Scheelt er iets, Willie?

WILLIE: Nee, toch niet.

MARTIN: Ge zit op iets te speculeren hé. Daar is toch niks met Els of met de kinderen?

WILLIE: Nee. Waarom vraagt gij dat?

MARTIN: Ge zijt niet gelijk anders. Ge zit met iets. Toch geen problemen op 't werk of zo...?

WILLIE: Hoe dat 't op de fabriek draait dat weet gij evengoed als ik want gij werkt er ook.

MARTIN: Maar ik sta niet op den dienst "verzendingen", en ik sta niet in ploegen, gelijk gij.

WILLIE: Die ploegen komen stilaan mijn strot uit. Als andere mensen thuis zijn dan moet ik gaan werken.

MARTIN: Vraag dan uw overplaatsing naar den atelier bij ons.

WILLIE: Ik heb geen diploma gelijk gij. Ik kan alleen maar met nen heftruck rijden.

MARTIN: Maar ge kunt wel rijden als den beste hé.

WILLIE: (fluistert en wijst naar z'n dobber) Psssst..., hij zit er aan te zabberen! Als 'm durft bijten dan hangt 'm...!

(Plots slaat Willie aan. Een vis bengelt aan z'n haak)

WILLIE: (tot de vis) Gij dacht van mij hier in 't slaap te wiegen, hé manneke. Ga maar rap uw heel familie naar hier halen! (gooit de vis in z'n leefnet)

MARTIN: En bij mij bijt de vis niet!

WILLIE: Den ene keer win ik, den andere keer wint gij.

MARTIN: Neenee, als er vis gevangen wordt dat zijt gij er altijd bij. Nog erger of gij betovert die vis. Gij doet toch niks speciaals in uw voeder...?

WILLIE: Jawel. Tuttefrut.

MARTIN: Mag ik eens aan uwe voederbak ruiken?

(Martin ruikt aan Willie z'n voederbak)

MARTIN: (begint te gissen) Chapelure..., maanzaad..., leem..., gemalen hennep..., polenta..., notenmeel..., en dan zit er nog iets in dat ik niet kan thuiswijzen! Volgens mij zijt gij bij den apotheker langs geweest...!

WILLIE: (toont Martin het bruin apotheek-flesje met poeder) Dit is mijn geheim wapen!

MARTIN: Ik heb altijd al geweten dat gij iets speciaals in uw voeder doet. Wat is dat...? Drugs...?

WILLIE: Ik weet het zelf niet. Dat fleske heb ik ooit gekregen van nen ouwe visser, maar die is ondertussen overleden.

MARTIN: Kan ik daar ook een beetje van krijgen?

WILLIE: Niks van! Met dat fleske moet ik mijn hele leven toekomen.

MARTIN: Allé Willie, wij zijn toch kameraden hé.

WILLIE: Ik zal u nog meer verklappen. Daar doe ik ne scheut van in mijne koffie als ik eens van de grond wil gaan. Héla..., geen prullen hé. Vraag dat maar eens aan ons Els. Zes keer op ene nacht is geen uitzondering meer.

MARTIN: Is dat echt...? Ik heb al last met ene keer!

WILLIE: Een uur voor ik mijn machien in vitesse zet pak ik dat in.

MARTIN: En zoiets doet gij in uw visvoeder? Dan moet ik niet meer verder vissen, want dan ben ik al op voorhand verloren.

WILLIE: 't Ligt niet enkel aan 't voeder, maar ook aan de manier van vissen. Haal uw lijn eens uit het water!

(Martin haalt zijn lijn binnen. Willie keurt het lood en de haak van Martins hengel)

WILLIE: Hoe kunt gij nu ne vis vangen...? Uw loodbollekes hangen veel te hoog. En uwen haak..., op wat trekt dat! Is dat ne vishaak? (antwoordt in zijn plaats) Nee Willie, dat is ne spekhaak! Véééél te groot!

(Willie inspecteert net zo lang tot de vishaak van Martin in Willie's trui vastzit)

WILLIE: Dat ook nog, uwen haak zit vast in mijn trui!

MARTIN: Jamaar zèg Willie, ik kom naar hier om te vissen hé.

WILLIE: Godverdomme, ik doe dat niet moedwillig hé. Kijk liever uit waar dat uwen haak blijft. Gij trekt 'm in mijn trui!

MARTIN: Gaat ge de schuld nog in mijn schoenen schuiven ook! Ge hebt gezegd dat ik mijn lijn uit 't water moest halen.

WILLIE: Maar ik heb NIET gezegd dat ge in mijn trui moest vasthaken!

MARTIN: Dat is uw schuld!

WILLIE: (loert ondertussen naar z'n eigen dobber) Seffens heb ik beet en dan kan ik nog niet eens aanslagen!

(Willie peutert de vishaak los uit z'n trui)

MARTIN: (keurt z'n vishaak) En nu...? Mijn haak staat krom...!

WILLIE: Die moet krom staan! Hoe kunt ge anders ne vis vangen, kieke...!

MARTIN: Gaat ge nog schelden ook...?

(Willie zet zich even aan de kant richting kanaal en opent zijn gulp. Hij heeft duidelijk de bedoeling van in het kanaal te plassen)

MARTIN: Wat gaat gij doen...?

WILLIE: Een plaske doen.

MARTIN: Toch hier niet in 't water...?

WILLIE: Waar anders?

MARTIN: Allé, wat moeten die vissen van ons denken! Zoiets doet ge toch niet!

WILLIE: (zuchtend) Gij zijt ne groene geworden zeker?

MARTIN: Al uwe merchandise drijft naar mijne kant hé! Ga maar aan den overkant van 't jaagpad staan.

WILLIE: Als ge nog wat hard zaagt zal ik seffens eens in uwe voederbak plassen.
(verdwijnt langs de struiken)

(Ondertussen doorzoekt Martin stiekem de visbak van Willie, maar hij vindt het flesje poeder niet. Willie keert weer en betrapt Martin)

WILLIE: (plots) Kunt ge vinden wat ge zoekt, Martin...?

MARTIN: (schrikt, dan aarzelend) Ik ging euh... eens kijken of euh... er kleiner haken in uwe visbak zitten.

WILLIE: (haalt flesje poeder uit z'n zakken) Is het soms dit wat ge zoekt...?

MARTIN: Neenee.

WILLIE: Van mijn vismateriaal moet gij afblijven, hé vriend!

MARTIN: Jaja. (zet zich terug op z'n visbak)

(Even vervelende stilte)

WILLIE: 't Gaat weer warm worden vandaag.

MARTIN: Dat kan ik geloven, gij hebt zes truien aan.

WILLIE: Al een reis gepland voor de congé?

MARTIN: Nee. Gij...?

WILLIE: Wij trekken met de gasten naar Spanje voor veertien dagen.

MARTIN: Wij gaan zoals elk jaar nen dag naar de waterval van Coo en nen dag naar de zee.

WILLIE: Ik hoor 't al, 't mag weer geen geld kosten. (treiterend) Ge gaat toch met de velo? Ge kunt misschien ook uw schaftzakske meepakken...!

MARTIN: Wij amuseren ons daar.

WILLIE: (fluistert) Pssst...! (wijst een plaats aan tussen de struiken) Hoort gij dat

ook...? Dat zijn ratten, volgens mij.

MARTIN: (deinst terug) Van ratten moet ik niks weten hé!

WILLIE: Hoe is 't met uw dochters? Hebben ze al ne vriend?

MARTIN: Ons Betty heeft al een vaste relatie, maar die is ook al 22.

WILLIE: Hebt gij daar gene last mee als ge beseft dat die jonge gasten alleen komen om uw dochter bespringen vanaf dat gij gaat slapen?

MARTIN: Dat hebben wij vroeger toch ook gedaan.

WILLIE: Ik vind 't maar niks als ze liggen te vrijen in de zetel waar ge zelf altijd zit om naar TV te kijken. Ik zou geen oog kunnen dichtdoen.

MARTIN: Gij hebt nu twee zonen, ik heb twee dochters. Wat kunt ge daar aan veranderen?

WILLIE: (kijkt zijn kant op) Miljaar, daar komt een schip aan!

MARTIN: En 't is ne zware want hij ligt heel diep.

WILLIE: Daar gaat ons voeder, die schipper vaart dat helemaal uiteen.

MARTIN: Ze moesten verbieden van hier schepen te laten varen. Voor de sportvissers wordt niks meer gedaan.

(Beide heren volgen met hun blik het voorbijvarend schip. Martin wuift)

WILLIE: Wat doet gij nu...?

MARTIN: Ik wuif naar die schipper, omdat hij naar ons wuift. "Vriendelijk zijn", noemen ze dat.

WILLIE: Dan ben ik niet vriendelijk want van mij krijgt die gene goeiendag. Denkt ge dat die schipper respect heeft voor sportvissers als wij? Genen bal!

MARTIN: Gij zijt vandaag zo kort ingespannen?

WILLIE: (ontwijkt het onderwerp) En stelt 't iets voor die vrijer van uw Betty? Dat wordt uwen toekomstige schoonzoon hé.

MARTIN: Volgens mij is 't ne bekwame tip aan de computer. Hij komt goed aan zijne kost, zegt ons Betty.

WILLIE: Spreken ze al van trouwen?

MARTIN: Wie trouwt er nu nog? Volgens mij kruipen die binnen het jaar bijeen. Heb

ik u al verteld dat ons Betty nen bouwgrond gekocht heeft?

WILLIE: Amaai. Hoe doet die dat...?

MARTIN: Bij de notaris gaan tekenen.

WILLIE: Ik bedoel, waar haalt die zoveel geld?

MARTIN: Sparen hé. Maar wij hebben haar ook wat gegeven. Met de erfenis van mijn schoonmoeder was dat wel te doen.

WILLIE: Ge hebt uw ander dochter toch evenveel gegeven?

MARTIN: Tuurlijk. Anders hebt ge ambras in 't kot.

WILLIE: Dat is 't verschil tussen ons. Gij gaat werken voor uw kinderen en ikke niet! Die moeten later voor zichzelf zorgen. Ik heb thuis ook niks meegekregen toen ik trouwde.

MARTIN: Dat is maar zoals ge dat bekijkt.

WILLIE: (plots) Hier moet ge zien..., hier zwemt een rat voor ons voeten...!

MARTIN: (veert recht) Doe dat beest weg...!

(Willie jaagt met z'n schepnet achter de rat, door het water)

MARTIN: (krijgt het op z'n heupen) Maar allé Willie, moet ge met uwe schepzak in dat water ploeteren? Hoe kunnen wij nu een viske vangen...?

WILLIE: Ofwel wilt ge ratten, ofwel niet. Ik jaag de ratten weg, maar dan reklameert ge ook! Wat is 't nu, eieren of joeng...?

MARTIN: (als de rust is weergekeerd) Hebben uw zonen al vaste verkering?

WILLIE: Hoe kan dat? Onzen Hans is nog maar 18 en onze Youri 17!

MARTIN: Dat zegt altijd niks.

WILLIE: Ze shotten momenteel en kunnen hun manneke heel goed staan op 't veld. Ze zullen later héél veel geld verdienen bij den Anderlecht of bij Club Brugge.

MARTIN: (vervolgt) Als 't onderweg niet aan de vingers blijft plakken!

WILLIE: Niks plakken...! Ik word hun manager. En 't geld dat ik verdien, verdeel ik onder hen. Dus krijgen zij de volle pot. Héla, koppie koppie hé...! En ze moeten niet denken dat ze mijn gasten kunnen kopen voor nen appel en een ei hé! Ze zullen miljoenen moeten neertellen. Maar nu gaan hun studies

voor.

MARTIN: (plots) Hier se..., ik heb beet...! (slaat aan) En 't is geen kleintje!

(Martin haalt z'n lijn binnen, maar er blijkt een verroeste nummerplaat van een auto aan z'n haak te hangen)

WILLIE: (ironisch) Jaja, ik zie 't, 't is nen hele grote vis! (wijst grappend ad nummerplaat) Is dat zijnen telefoonnummer misschien, haha...?

MARTIN: Hoe is 't mogelijk? Een nummerplaat van nen auto!

WILLIE: Seffens nog de zijspiegels, dan den bumper en de carrosserie en morgen kunt gij een garage opendoen.

MARTIN: Ne mens uitlachen kunt gij wel goed hé.

WILLIE: Hier ligt nen hoop rotzooi in 't kanaal. Ge zoudt den eerste niet zijn die hier een lijk bovenhaalt! Maar meestal is dat dan in stukken. Als die schepen daar met hun schroef overvaren dan scheurt dat aan flarden!

MARTIN: Kan het iets gezelliger alstublieft...?

WILLIE: Ge gelooft mij niet hé. Gooi eens een dood varken in 't kanaal, en kom drie weken later eens terug kijken...! Dat varken zit gegarandeerd vol paling!

(Willie vangt weer een vis)

WILLIE: Ze worden groter. Ik krijg hier beet bij de vleet. (onthaakt de vis, dan pesterig) Moet ik 'm in uw leefnet gooien?

MARTIN: Waarom...?

WILLIE: Dan zit er toch iets in hé, haha...!

MARTIN: Ik zou willen dat gij vandaag flink op uwen donder krijgt met 't vissen.

WILLIE: Laat maar komen.

MARTIN: Dus uw zonen hebben nog geen verkering?

WILLIE: Nee.

MARTIN: Ik heb nochtans iets heel anders gehoord.

WILLIE: Dat kan niet! Allé, misschien wel wat kalverliefde, maar niet méér dan dat. Ik heb hen nog niet lang geleden seksuele voorlichting gegeven.

MARTIN: Moet gij dat doen?

WILLIE: Ik heb hen aangemoedigd om zoveel mogelijk meisjes te versieren vooraleer ze trouwen. Ze kunnen er maar deugd van gehad hebben. Onze Youri loopt nu met een Suzy. Een jong ding van pas 17 geworden. Negen op tien blijft dat toch niet duren.

MARTIN: Mijn jongste heet ook Suzy en die is ook 17...!

WILLIE: (bekijkt Martin met enig wantrouwen) Dat zal toch 't lief van onze Youri niet zijn zeker...? Stel u voor dat uw Suzy in ons familie komt zég...! Dan hebben we 't ook niet getroffen!

MARTIN: Is die niet goed genoeg soms...?

WILLIE: Jawel, maar ge kunt toch niet zeggen dat ze rijk is.

MARTIN: Wat wilt gij nog! Een schoon, een goei en dan wilt ge ook nog dat ze rijk is! Ons Suzy is een braaf meisje.

WILLIE: En denk maar niet dat er niks gebeurt tussen die twee want ik heb in onze Youri zijne portefeuille ne condoom gevonden!

MARTIN: Dan zal 't wel een ander Suzy zijn want MIJN Suzy doet zoiets nog niet.

WILLIE: Onder uw ogen niet, nee. Maar wèl achter hoeken en kanten en meestal in den donkere!

MARTIN: Dan heeft uwe Youri ook geen sjans!

WILLIE: Waarom niet...?

MARTIN: Omdat ik elke vrijer test die bij ons binnenkomt. Ze moeten poten aan hun lijf hebben, anders komen ze er niet in! Geen profiteurs in mijn gezin!

WILLIE: Maar onze Youri is ne slimme. Hij wil later ingenieur worden.

MARTIN: Ze moeten niet alleen slim zijn, ze moeten ook kunnen werken!

WILLIE: Er zal later veel geld binnenkomen, maar dan moet uw Suzy ook uit haar pijp komen. 't Mag niet van ene kant komen, want anders zal onze Youri het haar wel eens aan haar verstand brengen..., als ze dat heeft tenminste!

MARTIN: Als ik straks thuiskom zal ik haar eens op 't matteke roepen!

(Willie staat recht en gaat richting struiken)

MARTIN: Ge gaat toch weer niet uw kraantje openzetten...?

WILLIE: Jawel. Ik heb deze morgen teveel koffie gedronken voor ik naar hier kwam.

Kunt gij mijnen dobber efkes in de gaten houden? (verdwijnt langs de struiken)

(Hier maakt Martin gebruik van om stiekem op Willie's plaats te vissen)

MARTIN: (naar het water) Allé mannekes, bijt eens gauw...!

(Als Willie ongemerkt terugkeert ontdekt hij de bedoeling van Martin)

WILLIE: (plots en luid) Gaat 't daar zo'n beetje...?

(Martin vist dan snel terug op z'n eigen plek)

WILLIE: Nog niks gevangen ondertussen?

MARTIN: Jawel. Ne grote gelost. Iets te laat aangeslagen.

WILLIE: Ze moeten in 't leefnet zitten, of ze tellen niet mee. (zet zich terug op z'n visbak)

(Een algemene stilte volgt. Willie zit dadelijk te dagdromen)

MARTIN: (heeft dat in de gaten) Gij denkt precies wel héél veel na vandaag hé?

WILLIE: Ja.

MARTIN: Over wàt zoal...?

WILLIE: Over vanalles.

MARTIN: Daar ligt iets op uwe lever hé! Ja, daar is iets gebeurd, ik zie 't...!

WILLIE: (bevestigt) Ja, daar is iets gebeurd!

MARTIN: En mag ik weten wàt...?

WILLIE: (kordaat) Nee.

(Martin slaat plots aan, maar mist)

MARTIN: Godvermiljaar..., weer te laat zèg!

WILLIE: Dat ligt aan uw materiaal. Wordt het niet stilaan tijd dat ge kosten gaat doen voor ne nieuwe stok? Volgens mij zijt gij ne gierige snorker aan 't worden die niet van z'n geld kan!

MARTIN: (verdedigt zich fel) Ik ben gene gierige snorker!

WILLIE: Niet zwansen, hé Martin! Ik ken u al langer dan van vandaag. Als 't geld

kost dan past gij. Hoeveel zwarte sokken hebt gij al gevuld? Uwe zolder zit al vol zeker...?

MARTIN: Ik ben zuinig, maar zeker niet gierig!

WILLIE: Al jaren geven wij beiden elke zomer nen barbecue. Ge moet dat verschil eens bekijken. Bij ons is er steeds méér vlees dan groenten. Bij u is dat andersom!

MARTIN: Dat is niet waar!

WILLIE: Wat kregen we de laatste keer? Eén satéke, één worstje en één hamburger per kop. En dan moest ge nog oppassen dat ge u niet verslikte in die hamburger want hij was maar nen Euro groot!

MARTIN: Ge liegt...!

WILLIE: Toen wij naar huis reden zijn wij onderweg nog gestopt voor een pak frieten. Ik kreeg een appelflauwte van de grote honger. Als gij bij ons komt barbecuen dan gaat ge zat naar huis. Als ik bij u geweest ben dat zit ik altijd met nen droge mond.

MARTIN: Gij kunt ook drinken als een paard. En die droge mond komt van 't klappen. Ge hoort maar één stem op heel den avond en dat is die van u. Als uw Els iets wil zeggen dan onderbreekt ge haar elke keer. Soms heb ik medelijden met haar.

WILLIE: Ge hebt beet!

MARTIN: Watte...?

WILLIE: (luider) Uwe stop is onder, Martin...!

MARTIN: (snapt het nu nog niet) Welke stop...?

WILLIE: (wijst naar de dobber van Martin) Die daar...!

(Martin slaat aan. Zijn lijn staat duidelijk gebogen)

WILLIE: Dat is ne kanjer, Martin...! (veert van z'n visbak en gaat tot bij Martin)

MARTIN: Ik heb 'm eindelijk bij z'n pitje.

WILLIE: Dat is er ene van boven de kilo! (moedigt Martin aan waardoor die heel nerveus wordt) Rustig binnenhalen hé. Ge hebt tijd genoeg. En vasthouden hé! Geef hem gene losse draad want dan verspeelt ge 'm...!

MARTIN: Willie, laat me gerust of ik ben hem kwijt!

WILLIE: Laat 'm op uwe wipper trekken!

MARTIN: Pak mijne schepzak! Die vis krijg ik nooit alleen boven. Volgens mij weegt 'm tegen de vijf kilo!

(Willie hanteert het schepnet)

WILLIE: Haal 'm maar binnen dan zal ik 'm scheppen.

MARTIN: Dat gaat niet. Hij komt gene centimeter dicht!

WILLIE: Dan is 't gene vis. Los 'm eens efkes!

(Nu pas merken ze dat Martin vastzit aan een obstakel op de bodem)

MARTIN: Ik zit godverdomme vast...!

WILLIE: Aan nen ouwe velo.

MARTIN: Waarom denkt ge dat?

WILLIE: De jeugd gooit hier elk weekend de gepikte velo's in 't water als ze van café naar café rijden.

(Plots schiet de lijn van Martin los)

WILLIE: Staat den haak er nog aan...?

MARTIN: Ja. Nu dacht ik echt dat 't gebeurd was.

(Martin hangt vers aas aan z'n haak en gooit opnieuw in)

MARTIN: Die van hierboven is mij vandaag niet goed gezind.

WILLIE: Anders gelooft ge ook niet in ne God, dan moet ge dat bij 't vissen ook niet doen.

MARTIN: Gij zit vandaag volgens mij wel met ne serieuze maagzweer, hé maat.

WILLIE: (bekent) Ja, ik weet 't.

MARTIN: 't Moet iets serieus zijn wat ge meegemaakt hebt.

WILLIE: Ge moest 't allemaal eens weten. Zo'n ogen zoudt ge trekken!

MARTIN: Vertel 't mij dan! Dat lucht voor u toch een beetje op.

WILLIE: Ik kan 't niet vertellen!

MARTIN: Ook niet aan Els?

WILLIE: Oeioei nee, zeker niet!

MARTIN: Ik kan 't er toch ook niet uitpeuteren hé. Willie gij zijt een raar geval!

WILLIE: Dat weet ik.

(Willie haalt een transistor-radio tevoorschijn en zet die achter hen op een redelijk luid volume)

MARTIN: Gaat ge stoppen met vissen?

WILLIE: Waarom?

MARTIN: Als die muziek zo luid staat kunnen we 't wel schudden om voor de rest van den dag nog een viske te vangen!

WILLIE: Ik zal 'm wat stiller zetten.

MARTIN: Nee Willie, zet dat ding UIT of ik bol 't af...!

WILLIE: Okee okee. (zet de muziek uit)

MARTIN: Elke trilling jaagt de vis weg.

WILLIE: (ironisch) Ja, dat zie ik want ge hebt er al veel gevangen. Uw leefnet zit al vol!

MARTIN: (lacht groen) Haha, wat zijn we weer plezant vandaag.

WILLIE: Ge zoudt beter wat meer naar uw stopke kijken dan naar mij.

MARTIN: Waarom?

WILLIE: Omdat uwe stop onder is!

(Martin vangt z'n eerste vis)

MARTIN: (enthousiast) Numero uno...!

WILLIE: Dat werd ook tijd. Ik zal ook nog eens moeite gaan doen. (neemt z'n hengel in de hand)

MARTIN: (heeft duidelijk moeite om z'n gevangen vis te onthaken) Willie, kunt ge mij eens efkes helpen?

WILLIE: Waarom?

MARTIN: Hij heeft den haak helemaal in z'n kas geslagen. We zullen moeten opereren. Hebt gij nen uitsteker bij?

WILLIE: (zuchtend) Als de Willie er niet was...!

(Willie helpt Martin een handje)

WILLIE: Amaai, die haak zit bijna tot in z'n kont. Trek den draad eens stijf!

(Maar Martin trekt plotseling te hevig waardoor Willie de haak in z'n wijsvinger krijgt)

WILLIE: (pijnkreet) Aauwh....! Niet zo hard, konijn dat ge daar zit! Nu zit uwen haak wel in mijne vinger hé!

MARTIN: Kom, ik zal dat ding eens gauw uit uwe vinger halen!

WILLIE: (luid) Nee, blijf er af...!

MARTIN: Jamaar, ik wil wèl mijnen haak terug hé!

WILLIE: En ik mijne vinger!

MARTIN: Als ik wil helpen dan mag ik niet.

WILLIE: Die weerhaak zit achter een pees in mijne vinger.

MARTIN: Ik zal eens ene keer hard doortrekken dan is 'm eruit...!

WILLIE: (verwittigt) Durf niet hé....!

(Maar toch trekt Martin hevig aan de draad)

WILLIE: (schreeuwt van de pijn) Aaaaauwh....!!

DOEK

TWEEDE BEDRIJF

MIDDAG

(De heren zitten op hun visbak gesetteld. Martin staart naar z'n dobber. De wijsvinger van Willie is overdreven dik ingebonden. Willie tracht een sigaret te rollen. Hij heeft duidelijk last met zijn gewonde vinger)

MARTIN: (zonder opkijken) Hoe is 't met uwe vinger?

WILLIE: (gepikerd) Slecht, ziet ge dat niet!

MARTIN: Serieus? Of lacht ge er weer mee? Bij uw weet ge nooit...!

WILLIE: Ik kan er nog geen sigaret mee rollen. Hoe kan ik nu nog fatsoenlijk vissen? Ik kan mijnen hengel toch niet tegendraads gaan vasthouden!

MARTIN: Ik deed het niet expres, Willie.

WILLIE: Dat weet ik, Martin. Maar ik zei "niet trekken", en wat doet gij? Gij trekt wèl!

MARTIN: Had ik dat niet gedaan dan had ge nu op de spoedgevallen gestaan met ne vishaak in uwe vinger.

WILLIE: Kan ik morgen wel gaan werken met zone vinger?

MARTIN: Nog een geluk dat er een verbanddoos in mijnen auto lag.

WILLIE: Ik hoop dat ge ne goeie "familiale" hebt.

MARTIN: (ontwaakt als het ware) Wat zijt gij van plan...?

WILLIE: Vergeet niet dat ge de eerste 200 Euro moet laten vallen en betalen uit eigen zak hé!

MARTIN: Ge gaat zo'n pruts toch niet aangeven aan de verzekering?

WILLIE: Waarom niet? Stel u voor dat die vinger begint te zweren en dat ik de rest van mijn leven zó moet rondlopen. (rekt z'n vinger)

MARTIN: En dan nog wat geld uit mijn zakken jagen door karotten te trekken zeker, dat zou ik smerig vinden!

WILLIE: Ge ziet toch wat ge ziet. Volgens mij is die pees geraakt.

MARTIN: Kunt ge 'm nog plooiën?

WILLIE: (doet enige moeite met pijnlijke grimas, overdrijft) Moeilijk. Dat wordt assurantie, drie weken op z'n minst.

MARTIN: Gaat ge zó beginnen? Merci Willie...!

WILLIE: Ik kan op deze manier toch niet met nen heftruck rijden. Ofwel soms...?

(Willie krijgt weer beet, maar mist)

WILLIE: Natuurlijk mis ik die, ik kan niet eens fatsoenlijk meer aanslagen op ne schone beet.

MARTIN: Als ge dat gaat aangeven dan is 't de laatste keer geweest dat we samen zijn gaan vissen.

WILLIE: Krab eens op mijne rug!

MARTIN: Meent ge dat?

WILLIE: Natuurlijk, want zelfs dàt gaat niet meer.

(Martin krabt op de rug van Willie)

WILLIE: Links ook nog een beetje. En nu rechts nog wat.

MARTIN: Moet ik in uw broek ook eens krabben, want gij zijt in staat om mij dat ook nog te vragen!

WILLIE: (presenteert zich) Dat is een goei gedacht!

MARTIN: Saluut gij! Doe die vod van uwe vinger en krab zelf!

(Beiden zetten zich weer aan het vissen)

WILLIE: Wat doet uw Nicolle heel den dag thuis?

MARTIN: Wat doet een huisvrouw zoal? Het huishouden zeker. Werkt uw Els nog?

WILLIE: Ze gaat drie dagen per week poetsen.

MARTIN: Nog altijd bij den ouwe notaris?

WILLIE: Ja. Ze zoekt nog ne post bij voor twee dagen.

MARTIN: Nog geen geld genoeg? En ge zegt tegen mij dat ik gierig ben.

WILLIE: Wat moet die anders heel den dag doen?

MARTIN: Ze gaat dus werken om de luxe te betalen?

WILLIE: Wij leven anders dan gij, dat geef ik toe.

(Martin slaat aan. Er bengelt een mossel aan z'n haak)

WILLIE: (minachtend) Nu gaat ge al in mosselen doen zeker, haha...? Vang er nog een paar en we kunnen seffens mosselen provencal gaan eten.

(Willie slaat aan, hij vangt weer een vis)

WILLIE: Hier se..., ik ben mijnen tel al kwijt.

MARTIN: Ik begrijp het niet meer! Dat moet toch aan iets liggen dat gij vis vangt en ikke niet!

WILLIE: Ge moet eens een horloge aan uwen haak doen dan vangt ge alleen grote vis.

MARTIN: Waarom?

WILLIE: De klein vissen kennen de klok nog niet, haha.

MARTIN: Allé, we vissen allebei even diep en allebei met hetzelfde lokaas. Wat scheelt er dan...?

(Willie gaat vlak achter Martin staan)

WILLIE: (helpt Martin) Ge moet uwen dobber laten bewegen dan zien de vissen dat aas sneller. Ik zal efkes helpen.

(Martin z'n hengel wordt nu vastgehouden door vier handen wat niet zo vlot gaat)

WILLIE: En nu moet ge wat tegenhouden, en nu naar links, en nu naar rechts, en nu efkes wachten, en dan weer laten verder drijven en kijken of hij er iets aan doet.

(Willie hangt met z'n hele gewicht in de nek van Martin waardoor die dreigt voorover te vallen. Martin ziet het onheil net op tijd aankomen. Hij staat recht en laat de plaats op z'n visbak over aan Willie)

MARTIN: Gaat gij mij in 't water duwen...?

WILLIE: Ik wil u alleen maar leren vissen.

MARTIN: (zet zich weer op z'n visbak) Dan zal ik 't nu wel alleen kunnen.

WILLIE: (staat nog steeds achter Martin) Ge weet toch dat ge moet trekken als uwe stop ondergaat...?

MARTIN: Dat doe ik toch.

WILLIE: Nee Martin, uw stopke is al zes keer onder geweest!

MARTIN: Ge zwanst wel zeker.

WILLIE: Hebt ge dat ècht niet gezien?

MARTIN: Ge houdt me weer voor 't lapke hé.

WILLIE: Maar nee. Volgens mij ziet gij niet goed.

MARTIN: Ge zegt daar al iets. (zet z'n zonnebril op)

WILLIE: (lacht denigrerend) Nu gaan we 't krijgen, met ne zonnebril ziet ge helemaal niks!

MARTIN: Maar de zon schijnt in mijn ogen.

WILLIE: Dat trekt de de klep van uw klak naar beneden.

MARTIN: Die staat al naar beneden.

WILLIE: Dan moet ge een ander kleurke van antenne pakken. Of kost dat ook weer te veel misschien?

MARTIN: Ga maar terug op uw plaats zitten. Ik zal m'n plan wel trekken.

(Willie kruipt terug op z'n visbak. Even algemene stilte. Willie verveelt zich duidelijk. Hij stuurt dan maar berichtjes met zijn gsm)

MARTIN: (cynisch) Gaat dat nu nog met uwe zere vinger?

WILLIE: Hebt gij nog gene gsm?

MARTIN: Jawel, omdat ik er ene moest kopen van ons Nicolle, voor in noodgevallen. Als 't aan mij had gelegen dan kwam er gene gsm binnen.

WILLIE: Waarom niet? 't Is toch gemakkelijk als ge berichtjes kunt rondsturen, en 't kost bijna niks.

MARTIN: Elke keer toch zes frank.

WILLIE: Ja, en wat is nu zes frank!

MARTIN: Ik ken er niks van en ik wil het ook niet leren. Ons Nicolle zit daar ook altijd..., tiktik tiktik... op hare gsm. Ze vinden vanalles uit als 't maar geld opbrengt. Ge moogt nergens meer komen of daar springt ne gsm aan. Oervervelend, vind ik dat.

(Willie krijgt weer beet, maar mist)

WILLIE: De vis bijt niet door.

MARTIN: (hopeloos) Leg me nu maar eens uit waarom gij beet krijgt en ikke niet!
Dat is toch niet normaal.

WILLIE: Gaat ge daar den hele dag over zagen?

MARTIN: Geef me dan één goei reden!

WILLIE: Ik zal u nog een geheim verklappen.

MARTIN: Eindelijk.

WILLIE: Sliep uw vrouw nog toen gij naar hier kwam?

MARTIN: Ja.

WILLIE: Op welke zijde lag ze?

MARTIN: Op haar linkerzijde.

WILLIE: Ajaa, daar zit de fout! Als uw vrouw op haar linkerzijde ligt dan moet ge uwen hengel in uw linkerhand houden. Ligt ze op haar rechterzijde dan houdt ge uwe hengel in uw rechterhand.

MARTIN: En als ze op hare rug ligt...?

WILLIE: Dan moet ge niet gaan vissen!

MARTIN: Ge zwanst zeker!

WILLIE: Volgens mij ligt 't gewoon aan 't materiaal. Gij wilt niet met uwen tijd meegaan. Durft ge zeggen hoe oud uwe auto is?

MARTIN: Achttien jaar.

WILLIE: Als ge wat hard met de deuren slaagt dan vliegt uw koffer open.

MARTIN: Maar hij rijdt en ik zit droog...

WILLIE: (vervolgt) ...en de chauffage is kapot. Ik zou er zelfs niet van verschieten dat uw chauffage thuis ook kapot is. De laatste keer dat wij bij u waren hebben ons Els en ik de hele avond onze jas aangehouden van de kou.

MARTIN: Nee, ik zal iedereen buitenstoken. Te warm in de woonkamer is heel slecht voor de gezondheid. Uw afweersysteem wordt krakemikkig en ge krijgt de ene snotvalling na de andere op uwe nek!

WILLIE: Dat zijn allemaal uitvluchten om niet te moeten stoken. Besparingen.

MARTIN: Gij spaart niet, jij woont in een huurhuis en ge neemt 't ervan. Maar al dat geld dat jij er doorbonjourt is weg hé! Verstaat jij dat?

WILLIE: Geld hebt ge om uit te geven. Geld moet rollen. Als alle Belgen denken zoals jij dan ligt de economie binnen de kortste keren plat!

MARTIN: Ik spaar al voor een tweede huisje, dat renoveer ik om achteraf te verhuren. Maar eerst zullen mijn beide kinderen daar gaan inwonen voor ze bouwen, dan sparen ze allebei twee jaar huur uit.

WILLIE: Dus als onze Youri met uw Suzy trouwt dan hebben zij al een huis. Waarom moet ik dan nog sparen? Spaart jij maar, ik zal ze wel opdoen.

MARTIN: Als uwe Youri in mijn huis komt wonen dan moet 'm mij huur betalen!

WILLIE: En uw Suzy niet...? Dat is ook goed. Okee, als uwe Suzy dan bij ons haar voeten onder tafel komt steken dan kan ze haar eten ook betalen voor ze naar huis gaat.

MARTIN: (ziet het nu van heel de discussie niet meer in) En zo blijven we bezig hé!

WILLIE: Is 't niet beter dat jij gaat genieten van 't leven? Of wilt jij sterven met héél veel geld op uw bankrekening? Volgens mij leeft jij verkeerd, Martin!

MARTIN: Iemand anders moet mijn rekening niet maken. En mij zeker niet komen vertellen hoe ik moet leven! Wete jij dat...!

WILLIE: Gij gaat elke dag werken, ge gaat niet op de ziekenkas, ge keutert nà uw uren nog wat in uwe moestuin en ge kweekt konijnen. Gij leeft heel saai want ge komt nooit buiten.

MARTIN: En met dat drinkfeest van de Lowie dan?

WILLIE: Daar se, daar se..., ge zegt het just. Drinkfeest...! Weer gratis! Gij komt niet buiten als ge uwe portemonnee moet bovenhalen. Waarom profiteert jij niet van 't leven? Ge wordt volgend jaar 50 jaar. Als ze uwen draad doorknippen is 't gedaan. Ge ziet dat wel aan Jos van Brabant. Die heeft ook z'n hele leven gewerkt, gewroet en gespaard. Maar hij ligt nu horizontaal tussen zes planken op 't kerkhof.

MARTIN: Dat was van nen hartaderbreuk.

WILLIE: Dat kan bij u ook gebeuren.

MARTIN: Gij drinkt, ikke niet. Gij rookt, ikke niet. Gij snoept, ikke niet, jij...

WILLIE: (onderbreekt) Dikke zever. Mijn grootvader was 96 toen 'm stierf. Hij dronk als ne kameel en rookte als een schouwpijp.

MARTIN: Als ik sterf dan is mijn vrouw er goed mee.

WILLIE: Die van Jos van Brabant ook want ze heeft al nen dikke mercedes gekocht en daar zit al nen andere vent bij haar in 't bed. En dat is niet om te kaarten, hé maat! Die heeft zijne nestel daar ferm binnen gedraaid. Hij doet het geld op dat Jos Van Brabant heel z'n leven gespaard heeft. En dan nog iets schoon naast 'm in 't bed..., amaa!

MARTIN: Zijt gij seksueel gefrustreerd, Willie?

WILLIE: Ikke? Waarom?

MARTIN: Gij denkt maar aan één ding en dat is seks!

WILLIE: Dat is ook 't voornaamste in 't leven. Het is plezant, het is gezond en 't kost niks!

MARTIN: (fluistert) Psssst....!

WILLIE: Wat is er?

MARTIN: (wijst richting struiken) Daar zit weer iets...!

WILLIE: Och, gij droomt.

MARTIN: Neenee, ik heb iets zien bewegen...! Iets bruin!

WILLIE: Dat zal uwe keutel van deze morgen wel zijn die pootjes gekregen heeft.

(In de verte komt een plezierjacht aan)

WILLIE: Kijk eens wat daar aankomt. En zo'n plezierjacht kost geld, hé man!

MARTIN: Wat kom die Fransman hier zoeken?

WILLIE: Neenee, dat zijn Hollanders.

MARTIN: Sinds wanneer varen Hollanders met een Franse vlag?

WILLIE: Dat is een Hollandse vlag want bij de Hollanders lopen de lijnen zó... (maakt een horizontaal gebaartje) ...en bij de Fransen lopen de lijnen zó. (maakt een verticaal gebaartje)

MARTIN: (grapt) Dan is ons Nicole een Francaise want bij haar loopt 't ook zó...! (maakt verticaal gebaartje)

WILLIE: (grapt voort) Bij ons Els loopt 't horizontaal..., maar dat geeft problemen als ze van den trap schuift, want dan gaat dat elke keer zó... (beweegt z'n vingers snel over z'n lippen terwijl hij blaast)

MARTIN: (lacht zich te pletter) Dat is een goei...!

(Nu is het jacht ongeveer ter hoogte van de vissers. De heren kijken nieuwsgierig toe)

MARTIN: Zo'n jacht zou ik ook wel willen.

WILLIE: Ik wat op het dek ligt te zonnen! (dan plots helemaal van slag) Maar..., maar..., ziet gij dat ook...? Ziet gij die vrouwen liggen? In monokini begot...! Miljaar...! Dat heb ik hier nog nooit gezien! Ooh...! (slaat Martin in z'n wild enthousiasme verscheidene keren op de rug)

MARTIN: Dat zijn weer rijke stinkers die niet weten wat te doen met hun veel geld.

WILLIE: Dat gaat ge 'r niet aan voelen. Man, man man, dat wij zoiets nog mogen beleven op onze ouwe dag.

VROUWENSTEMMEN: (OFF) Joehoe...! Joehoe...!

WILLIE: (slikt door) Joehoe, roepen ze...!

MARTIN: Ja, en dan...?

WILLIE: We moeten toch iets terugroepen.

MARTIN: Doe wat ge niet laten kunt.

WILLIE: (roept naar het jacht met de hand aan z'n kruis) Hedde goesting om een viske te vangen...? Kom maar eens naar hier dan...!

MARTIN: (berispt streng) Willie, houdt uw manieren!

WILLIE: Hebt ge dat gezien? Die dat geschapen heeft mogen ze van mij een medaille geven.

MARTIN: Wat moeten die vrouwen wel van ons denken!

WILLIE: Dat ze maar eens tot hier komen, dan zullen ze rap weten wat ik denk! Dat laat ik niet koud worden. Hebt ge die torekens zien staan? Bijna zo groot gelijk die bij den Amerikaan op 11 september ontploft zijn.

MARTIN: Ja, roep nog wat luider, wij zullen zó wel vissen kunnen vangen!

WILLIE: Tegen nen ouwe lelijke schipper zegt ge ne goeiedag. Tegen schoon vrouwvolk niet?

MARTIN: Ik zeg ne goeiendag tegen wie ik wil.

WILLIE: Of zijt gij van ploeg veranderd...? (maakt een homo-gebaartje)

MARTIN: Zèg ik ben wel getrouwd hé.

WILLIE: Dat zegt altijd niks. Ik ken er genoeg die getrouwd zijn en hun vrouw laten staan voor ne vent.

MARTIN: En hou nu maar op met uw vunzige praatjes.

WILLIE: (staat nu zowat op z'n tippen) Kijk ginder...! Ze meren aan begot. Waar is mijne verrekijker? (is in alle staten)

MARTIN: Gij gaat toch niet...

(Maar Willie is al weg langs de struiken. Hij keert weer met z'n verrekijker)

WILLIE: Als nu de glazen van mijne verrekijker maar niet aandampen...!

MARTIN: Ge moest verlegen zijn!

WILLIE: Ikke verlegen...? Nooit van m'n leven.

MARTIN: Seffens bellen ze naar de politie.

WILLIE: Ik doe toch niks verkeerd. Dat is hier openbare weg en dan mag ik kijken naar wat ik wil!

MARTIN: Wordt hier nog gevist of niet...?

WILLIE: Vist gij maar voort, dan hebt ge mij misschien ingehaald tegen vijf uur. (gaat richting jaagpad met z'n verrekijker)

MARTIN: Wat gaat gij doen...?

WILLIE: Ginder eens kijken. Ik wil weten wat daar gaande is.

MARTIN: Als ge dat durft dan ben ik weg hé...!

WILLIE: Ge zoudt beter meegaan.

MARTIN: (wijst kordaat naar de lege visbak) Willie zit...!

(Willie zet zich in hondjeshouding)

WILLIE: Ja baas. (slaat de tong uit z'n mond en maakt een hijggebaartje van een hond)

MARTIN: Ja, ik weet dat 't moeilijk is maar ik ben getrouwd.

WILLIE: Ik toch ook. Volgens mij zijt gij niet erg gezond, Martin. (zet zich terug op z'n visbak)

MARTIN: Gij wel...?

WILLIE: Ja, ik heb nu kriebelingen van onder mijn kin tot aan mijn eksterogen. Die Hollandse grieten moeten 't mij geen twee keer vragen want dan span ik mijn paard in de kar. Goed geweten.

MARTIN: Gij weet niet wat ge zegt!

WILLIE: Gij zoudt dus niks doen als ge de kans kreeg...?

MARTIN: Nee. Ik ben trouw aan m'n vrouw.

WILLIE: En gij denkt dat uw Nicolle dat ook niet doet als ze de kans krijgt...?

MARTIN: Nee.

WILLIE: Hoho..., denk dan maar rap iets anders. Elke vrouw laat zich graag verleiden. Hoe hebt gij trouwens met ons Els gedanst op den laatste barbecue...?

MARTIN: Toen was ik zat. Nuchter kan ik niet dansen. Nog niet eens swingen, alhoewel ik dat heel graag zou kunnen.

WILLIE: Bij gelegenheid zal ik u dat wel eens leren.

MARTIN: En waar blijft die vis toch?

WILLIE: Die kan evengoed ne kilometer van hier zitten.

MARTIN: Ne mens zou eens met de camera op den bodem moeten kunnen filmen, dan weten we toch iets.

WILLIE: Hebt gij nen onderwater-camera?

MARTIN: Nee.

WILLIE: Ik ook niet.

MARTIN: En toch zou ik daar beneden eens willen gaan kijken.

WILLIE: Spring er maar in hé. Ik zal u niet tegenhouden.

(Martin voedert nog wat bij op de plaats van Willie)

WILLIE: Waarom gooit gij uw voeder op mijn plek?

MARTIN: Omdat het water van u naar mij stroomt.

WILLIE: Ik wil gene rommel op mijn plek!

MARTIN: Als ik op mijn plek voeder dan drijft 't tot ginder aan de brug vooraleer het den bodem ligt!

WILLIE: Dan moet ge wat cement in uw voeder doen.

MARTIN: Ik zal er volgende keer kasseien indoen.

(Er hangt duidelijk elektriciteit in de lucht)

WILLIE: Draagt uw Nicolle ook van die pikante lingerie...?

MARTIN: (bekijkt Willie) Wat is dat nu voor een vraag? Gij springt ook van Brussel op klein patatten.

WILLIE: Ge hebt nog niet geantwoord op m'n vraag.

MARTIN: Nee.

WILLIE: Ons Els wel zenne! Ne string. Als ge dat 's avonds voorgeschoteld krijgt just voor ge gaat slapen, dan gaat uwe vaak over. Dat maakt ne mens wild. (haalt de Penthouse uit z'n visbak en toont die aan Martin) En wat vindt ge van deze madammen...?

MARTIN: Stop maar weg want ik heb mijnen bril niet bij.

WILLIE: Zoiets schoon moet ge kunnen zien zònder bril. Dat moet ge voelen!

MARTIN: Ik denk dat gij eens naar den dokter moet gaan, Willie.

WILLIE: Ik zou dat boekske aan den haak moeten doen. Ge zult de paling nogal stijf zien worden. (stopt de Penthouse weer in z'n visbak)

(Even stilte. Willie dagdroomt weer)

MARTIN: (op z'n sokken) Willie...?

WILLIE: Heu...?

MARTIN: Vertel me nu eens wat ge meegemaakt hebt!

WILLIE: Maar manneke, dan gaan uw oren krollen!

MARTIN: Ik wil weten wàt...!

WILLIE: Kunt gij zwijgen?

MARTIN: Ge kent me toch.

WILLIE: Ik heb een tijdje geleden met een andere vrouw gewipt!

MARTIN: (doodnormaal) En hebt ge kunnen winnen?

WILLIE: (zuchtend) Niet wippen met 't kaarten, hé onnozelaar. (maakt een neukgebaartje) Zó gewipt...!

MARTIN: (zijn frank valt nu pas) 't Is niet waar...!

WILLIE: Ja, 't is wèl waar...! En 't was nog plezant ook.

MARTIN: Wat zegt Els daarvan?

WILLIE: Die mag dat natuurlijk niet weten hé!

MARTIN: Zoiets kan ik niet begrijpen. Hoe kunt ge nu uw huwelijk voor zoiets op 't spel zetten?

WILLIE: Ik zet niks op 't spel. Het spel zat op mij...! En wat voor een spel..., die had van die grote...

MARTIN: (onderbreekt) Bespaar mij de details, Willie. Ik wil het niet weten.

WILLIE: Hebt gij uwen thermostaat al eens laten controleren?

MARTIN: Wat heeft dat er nu mee te maken?

WILLIE: Alles. Als uw vader zijne thermostaat kapot was dan waart gij niet geboren.

MARTIN: (terug to the point) En wat als dat uitkomt?

WILLIE: Dat komt ons Els nooit te weten, als gij uwe mond kunt houden!

MARTIN: Ik ben geen klikspaan hé!

WILLIE: Ik hoop 't want anders kunt ge wel eens wakker worden zonder uwe kop!

MARTIN: (aarzelend) En met wie..., hebt ge..., gewipt...?

WILLIE: Met een vrouw natuurlijk.

MARTIN: Natuurlijk, wie wipt er nu met ne man?

WILLIE: Zo zijn er véééél...!

MARTIN: Ken ik haar?

WILLIE: Ja, ze woont in uw geburen. Dat had ik in mijn wildste dromen niet durven denken dat mij zoiets ooit zou overkomen.

MARTIN: Dus is 't nog meegevallen ook?

WILLIE: Nee zeker! En ik verwittig u, denk niet dat 't lang duurt met een andere vrouw hé. Ik geraakte niet eens rond de kerktoren!

MARTIN: Hebt gij aan de kerktoren..., met die vrouw...

WILLIE: Bij manier van spreken hé zèg.

MARTIN: Waar is 't dan gebeurd?

WILLIE: Bij haar thuis in 't bed.

MARTIN: Gij zijt op 't slechte pad, Willieke.

WILLIE: Dat is eender op welk pad ik ben, 't was plezant.

(Willie voedert wat bij, maar terwijl hij voedert loert hij naar het jacht waardoor z'n voeder helemaal op de verkeerde plaats in het water komt)

MARTIN: (maakt hem er op attent) Willie, ge gooit tien meter naast uwen dobber...!

(Willie staat recht en loert opnieuw met z'n verrekijker naar het jacht)

WILLIE: Ze zijn met twee. Een blonde en een zwarte. Mag ik daar eens niet ene keer voorbij wandelen? Ik kan hen misschien naar hier lokken!

MARTIN: (kordaat) Nee! 't Is trouwens middag. Mijnen buik rammelt van den honger. (steekt z'n stok in de houder) Kom, we gaan eten.

(Martin verdwijnt langs de struiken, keert weer met z'n schaftzak en begint te eten op z'n visbak)

WILLIE: (loert nog steeds door z'n verrekijker) Daar zijn schoon dingen op de wereld! (tot Martin) Weet gij wie 't meeste deugd heeft bij 't vrijen, de man of de vrouw?

MARTIN: Hoe kan ik dat nu weten?

WILLIE: Als uw oor jeukt en ge krabt, waar doet het dan deugd, aan uwe vinger of aan uw oor?

MARTIN: Dat versta ik niet.

WILLIE: Nee, bij u moet ge 'r een tekeningske bijmaken.

MARTIN: Eet gij niet?

WILLIE: (ad jacht) Voor zo'n schoon gerief wil ik m'n eten laten staan.

MARTIN: Ze gaan u nog eens oppakken voor gluurder.

WILLIE: Denkt ge nu echt dat die grieten niet weten dat wij hier staan te kijken? Die weten dat potverdekke héél goed. (geeft Martin de verrekijker) Ook eens loeren...? Dan ga ik mijne schaftzak halen.

MARTIN: Nee.

(Willie verdwijnt langs de struiken. Hier maakt Martin gebruik van om ook eens even door de verrekijker richting jacht te loeren. Willie verschijnt met een tuintafeltje, een regisseurstoel en een grote koelbox. Hij installeert zich aan het tafeltje en eet uitgebreid koude schotel met cervela. Hij gebruikt een servet en eet met mes en vork)

MARTIN: (ad koude schotel) Amaai, 't is kermis zeker.

WILLIE: (houdt de cervela onder Martin z'n neus) Ook goesting? Maar gij eet liever nen boterham met choco zeker? (plagend ad jacht) Hebt ge al eens gekeken...?

MARTIN: Ik denk er niet aan.

WILLIE: Dan mist ge iets.

MARTIN: Ik begrijp niet wat daar zo speciaal aan is.

WILLIE: (bijt één keer van z'n cervela) Ik heb geen honger. Gij goesting in cervela? (presenteert Martin de cervela)

MARTIN: Neenee.

WILLIE: Jawel, ik zie dat de zever uit uwe mond loopt.

MARTIN: (bijt dan toch van de cervela) Amaai, die is taai.

WILLIE: Ge moet 't velleke er nog afdoen hé. Ik ga mijne koelbox in de schaduw zetten. (verdwijnt langs de struiken)

(Martin ontvelt de cervela helemaal. Willie keert weer terwijl Martin nog steeds bezig is met de cervela te ontvellen met zijn tanden)

MARTIN: (met de cervela in z'n mond) Ik krijg beet...!

(In alle hilariteit valt de cervela in het water)

WILLIE: Gij zijt toch nen demmelaar hé. Al maar sjans dat gij niet vreemdgaat. Als gij daar zo te werk gaat dan valt ge in affronten.

MARTIN: Sorry van uwe cervela.

(Willie haalt de cervela met z'n schepnet uit het kanaal en legt die in zijn buurt)

WILLIE: (ad jacht) Roep mij als ze vertrekken hé.

MARTIN: Wat gaat gij doen?

WILLIE: Voor 't nagerecht zorgen. (verdwijnt terug langs de struiken)

(Martin loert door de verrekijker. Stiekem verschijnt Willie met twee flesjes bier)

WILLIE: (plots en luid vlak achter hem) Schoon hé...!

MARTIN: (richt de verrekijker meteen naar de overkant) Ik was aan 't kijken naar den overkant. Daar zaten twee waterkiekes te spelen.

WILLIE: (weet wel beter, dan met geniepig lachje) Jaja, twee waterkiekes in monokini zeker! (geeft een flesje bier aan Martin) Hier, spoel maar eens door want de rook komt al uit uw oren!

(Willie zet z'n radio zachtjes aan)

MARTIN: Kunt ge die muziek echt niet missen?

WILLIE: 't Is middag, hé vriend.

MARTIN: Maar ik vis voort.

WILLIE: Die vis moet ook maar gaan eten.

(Plots horen ze op de radio het nummer "Bread and Butter" van The Newbeats. Willie tokt mee op het ritme van de muziek)

WILLIE: Kom, ik zal u leren swingen!

MARTIN: Toch hier niet zeker.

WILLIE: Komaan, bangerik, vooruit! (trekt Martin van z'n visbak) Ik zal leiden. Gij moet u gewoon laten gaan. (zet de muziek extra luid)

(De heren swingen in het rond. Willie neemt het initiatief, Martin laat zich volledig gaan. Plots merkt Martin iets op het jaagpad. Hij zet de radio uit)

WILLIE: Waarom zet gij die muziek uit...?

MARTIN: Daar komen fietsers aangereden over het jaagpad!

WILLIE: En dan...? Die mogen ons toch zien dansen.

MARTIN: Seffens denken ze nog dat wij twee homo's zijn.

MANNENSTEM: (roept OFF) Hé Jeanetten...!

MARTIN: (bekommerd) Voilà, daar hebt ge 't al! Wij gaan hier nog ne naam krijgen hé...!

WILLIE: (roept gepikeerd terug naar de fietsers op het jaagpad achter hen) Al wat ge zegt zijt ge zelf zelf...!

MARTIN: (zit een weinig verstopt bij de struiken, dan tot Willie) Wat doen ze...?

WILLIE: (loert even van tussen de struiken) Ze stappen van hun velo...! (roept luid naar de fietsers) Onnozelaars...!

MARTIN: Willie zwijg, in godsnaam...! Seffens krijgen we hier nog een pak slaag!

WILLIE: (roept weer luid richting fietsers) Rijdt voort, bende bemoeials!

MANNENSTEM: (OFF) Zeg dat nog eens als ge durft...!

(Willie stroopt z'n mouwen op, spuwt driftig in z'n handen en wil er naartoe stuiven)

WILLIE: (even voor hij zich naar het jaagpad begeeft, roept scheldend) Denkt ge dat ik schrik heb van u, bende omhooggevallen eikels met uw kiekenverstand...!

MARTIN: (tracht Willie tegen te houden) Niet doen, Willie!

WILLIE: Laat me los (wil zich loswringen)!

MARTIN: Nee Willie, ik laat u niet los. Daar gaan maleuren van komen!

WILLIE: (in alle staten) Ze moeten ons niet uitlachen! Ik sla erop...! (scheldt weer richting jaagpad) Afgeleefde hottentotten met een rijstpapgat. Onnozel rund met een gezicht van ne scheve lavabo...!

MARTIN: (tracht hem te temperen) Willie, kalmeer nu toch eens een beetje...!

WILLIE: (geeft het op) Ze hebben sjans dat ik vandaag in mijne goeie ben.

(Nu pas is Martin gerust)

MARTIN: Wat doen ze...?

WILLIE: Wat dacht ge..., (gebaartje van schrik) ...ze rijden voort natuurlijk. (brult hen nog boos na) En denk eraan, de volgende keer gaat ge zwemmen hé..., met velo en al...!

MARTIN: Windt u toch niet zo op.

WILLIE: De volgende keer gooi ik tien dozokes punaises op den dijk. De kapotte binnenbanden zullen om hun oren vliegen! Ze zullen dan wel dimmen.

(Beide heren zetten zich weer op hun visbak. Er beweegt iets tussen de struiken)

MARTIN: Pssst..., wat was dat...?

WILLIE: Dat zijn die ratten weer.

MARTIN: Dat is ambetant hé.

WILLIE: Ik zal daar eens rap een einde aan maken!

MARTIN: Hoe gaat ge dat doen?

WILLIE: Hou me maar eens in de gaten...!

(Willie trekt een van z'n schoenen uit en gooit die boos naar de struiken)

WILLIE: Daar se..., met dat gedemmel rond onze visbak...! (tot Martin) Ze zullen nu wel weg zijn. (wil z'n schoen gaan oprapen maar vindt die nergens, vervolgt dan) ...en mijne schoen is ook weg precies...!!

DOEK

DERDE BEDRIJF

NAMIDDAG

(Beide heren zitten op hun visbak. Willie mist nog steeds één schoen. Het is rustig. Martin dreigt in slaap te vallen op z'n visbak. Hij wankelt van links naar rechts en van voor naar achter. Tussendoor loert Willie met z'n verrekijker naar het jacht. Plots valt Martin van z'n visbak. Gegeneerd kruipt hij er weer op)

WILLIE: (tracht zich ernstig te houden, met binnenpretjes) Ge waart uwe siësta aan 't houden zeker?

MARTIN: Ik krijg elke keer na 't middageten ne klop van den hamer.

WILLIE: Jos Van Brabant had dat ook de laatste dagen voor zijn hart 't begaf.

MARTIN: Gaat ge mij bang maken?

WILLIE: Neenee.

MARTIN: Daar trap ik niet in.

WILLIE: Jos Van Brabant had de laatste dagen ook geen zin meer in vrouwen.

MARTIN: Ga maar door, ga maar door...!

WILLIE: Maar daar trapt gij niet in hé.

MARTIN: Nee!

WILLIE: Jos Van Brabant kreeg ook elke keer druk op z'n darmen als 'm in de natuur kwam. En Jos Van Brabant kreeg ook geen beet toen 'm de laatste keer ging vissen...!

MARTIN: (vliegt plots om de hals van Willie, dan bijna hysterisch) Ga ik sterven, Willie...?

WILLIE: (al lachend) Jos Van Brabant trapte daar niet in, maar gij wel, hé Martin.

MARTIN: (kruipt weer op z'n visbak, dan gepikeerd) Nu wil ik dat ge stopt met die flauwe zever, hé kameraad...!

WILLIE: Als ik niemand kan plagen dan leef ik niet.

MARTIN: Hebt ge uwe schoen nog niet teruggevonden?

WILLIE: Nee, die ratten zijn ermee de pist in, vrees ik.

MARTIN: Seffens komen ze nog aan uw tenen knagen...!

WILLIE: Wil ik eens wat zeggen, de vis doet niks meer.

MARTIN: Dan genieten we maar wat van de natuur.

WILLIE: Een goei gedacht, Martin. (loert met verrekijker naar het aangemeerde jacht)

MARTIN: (fluistert) Psssst..., niet bewegen...!

WILLIE: Waarom niet?

MARTIN: Daar zit nen eekhoorn.

WILLIE: Waar ergens?

MARTIN: Achter mij tussen de struiken.

(Willie gooit een stuk brood tussen de struiken achter Martin)

WILLIE: Komt 'm dichtter?

MARTIN: Nee, hij is weg.

WILLIE: Kijk eens naar den overkant, daar zit ne watervogel.

MARTIN: Dat is ne kluut.

WILLIE: Zie maar dat gij gene kluut zijt.

MARTIN: Dat is ne kluut, goed geweten. Ik heb genoeg boeken gelezen over watervogels.

WILLIE: Ze kunnen in de boeken schrijven wat ze willen. Maar ze kennen 't verschil niet eens tussen een waterkieke en ne kluut.

MARTIN: Professor Willie weet 't weer beter!

WILLIE: Ik heb geen boeken gelezen, en ik zeg dat dat een gewoon waterkieke is! (staat recht) Geloof ge me niet? Ik zal het u bewijzen. (raapt een steen op)

MARTIN: Wat gaat ge doen...?

WILLIE: Met ne steen gooien, dan weten we direct wie gelijk heeft.

MARTIN: Allé Willie, wij zitten hier te vissen hé.

WILLIE: Dat kan me niet schelen. De vis bijt toch niet. (gooit de steen naar de

overkant) Voilà, wat heb ik u gezegd! 't Is een waterkieke!

MARTIN: Dat kunt ge van hieruit slecht zien.

WILLIE: En dat eekhoortje zal wel een rat geweest zijn.

MARTIN: Kom, we gaan nog wat vissen.

WILLIE: Ik verveel mij, Martin.

MARTIN: Gij zijt geen echte visser.

WILLIE: Gij wel...?

MARTIN: Ik kijk tenminste naar mijnen dobber. Gij zit meer door uwe verrekijker te loeren dan wat anders.

WILLIE: Maar de vis bijt niet.

MARTIN: Kunt ge nu efkes ophouden met roepen zodat de vis tenminste de kans krijgt om te bijten?

(Uit verveling begint Willie z'n vingernagels te reinigen, tot hij merkt dat Martin weer in slaap dreigt te vallen. Willie belt met z'n gsm stiekem naar Martin. Als Martin gerinkel hoort beseft hij niet onmiddellijk dat het zijn gsm is)

WILLIE: (gespeeld) Uwe gsm rinkelt...!

(Maar vooraleer Martin zijn gsm heeft gevonden, heeft Willie de zijne al weer uitgezet)

MARTIN: (door gsm) Hallo...? Hallo...? (tot Willie) Vals alarm! (stopt z'n gsm terug weg)

(Willie belt weer stiekem opnieuw. Martin gaat weer op zoek naar z'n gsm)

MARTIN: (is weer te laat, dan door gsm) Hallo, met de Martin.

(Willie zet zijn gsm weer uit en beleeft de pret van z'n leven. Martin heeft nog steeds niet door dat het Willie is die hem opbelt)

MARTIN: (bekijkt z'n gsm) De ene of andere gek houdt mij voor 't lapke.

WILLIE: Ge kunt toch zien wie u gebeld heeft.

MARTIN: Dat ken ik niet. (houdt nu de gsm in z'n handen) Als 'm nu nog durft bellen dan heb ik 'm...!

(Willie belt opnieuw. Martin neemt ogenblikkelijk op)

MARTIN: Hallo...?

WILLIE: Is 't met de Martin...?

MARTIN: Ja. (houdt een vinger op z'n andere oor)

WILLIE: Waar zit gij, Martin?

MARTIN: Aan 't kanaal. Ik zit te vissen.

WILLIE: En bijt de vis?

MARTIN: Dat gaat.

WILLIE: Wie zit er naast u...?

MARTIN: De Willie.

WILLIE: Weet gij die zijne soms schoen liggen...?

(Martin ontdekt nu pas dat hij met Willie belt. Willie wuift vriendelijk met z'n handje. Hij schaterert het uit)

MARTIN: (zet korzelig z'n gsm uit) Dat vind ik smerig van u...!

WILLIE: Ge moogt toch wel eens lachen hé. (gaat tot bij Martin) Om te weten wie u gebeld heeft moet ge op dit knopke duwen. (demonstreert dit met zijn gsm) Ge kunt hem of haar ook antwoorden. Maar dan moet ge op dit knopke duwen. Wilt ge nu....

MARTIN: (onderbreekt plots en luid) Ik heb beet...!

(Plots krijgt Martin beet. Hij duwt Willie opzij waardoor die z'n gsm in het water valt)

MARTIN: Sorry Willie...!

WILLIE: (zuchtend ad water) Nu maakt ge 't toch smerig, hé kerel!

MARTIN: Ne gsm hebt ge niet nodig als ge gaat vissen.

WILLIE: Dat ding heeft mij wel méér dan 100 Euro gekost, hé vriend!

MARTIN: Ik deed 't niet expres.

WILLIE: Zijt ge daar ook voor verzekerd...?

MARTIN: Ge moet mij niet plagen.

WILLIE: Ik was u aan 't uitleggen hoe dat ding werkte.

MARTIN: Dat ding ligt nu waar 't MOET liggen.

WILLIE: Wat ga ik nu weer moeten horen van ons Els...?

MARTIN: Probeer 'm uit het water te vissen met uwe schepzak.

WILLIE: Hopleoos. Die kan al tien meter verder gedreven zijn.

MARTIN: Ik zal eens naar u bellen dan hoort ge waar 'm ligt.

WILLIE: (bekijkt Willie nu wel erg wantrouwig) Dat meent gij toch niet...?

MARTIN: Of denkt ge dat die niet rinkelt in 't water?

WILLIE: Zijt gij er ook ene van half tien donker? Nog efkes en ze steken u in 't zottenhuis!

(Willie vist uiteindelijk zijn gsm met zijn schepnet uit het water)

MARTIN: Allé, ge kunt opnieuw bellen.

(Willie test z'n gsm)

MARTIN: Werkt 'm nog...?

WILLIE: (test door de gsm aan z'n oren te houden) Het enige wat 'm doet is "blub blub, blub blub" ...! (stopt z'n gsm weg) Ik zal morgen wel gaan zien voor nen andere.

MARTIN: Kom, zet u op uwe visbak, we gaan nog eens een viske vangen. (tracht Willie toch nog wat te motiveren) Die vanaf nu de eerste vis vangt krijgt een pint van den andere.

WILLIE: Martin, ik wil me niet bemoeien maar ik denk dat er een rat aan uwe schaftzak zit!

MARTIN: 't Is niet waar hé...! (jaagt de geïmproviseerde ratten weg door plots veel kabaal te maken, maar blijft erg voorzichtig)

WILLIE: Gij hebt er schrik van! Geef 't maar toe.

MARTIN: Gij ook. Gij durft niet eens uwe schoen gaan zoeken.

(Willie gaat op zoek naar z'n schoen. Hij verdwijnt langs de struiken. Martin gaat terug op z'n visbak zitten. Willie keert hinkend weer met z'n schoen in

de hand)

WILLIE: Méér dan 20 ratten zaten daar...!

MARTIN: Daar trap ik niet meer in.

WILLIE: (toont z'n schoenloze voet) Ik ben er wel ingetrapt! Is dat van u wat onder mijne voet hangt...?

MARTIN: Nee.

WILLIE: Ja Martin. Dat is wèl van u want jij zijt daar deze morgen iets gaan placeren! En ik ben erin gelopen...! (presenteert z'n voet) Hier, veeg 't maar af...!

MARTIN: 't Is mijnen dag niet vandaag. (monstert de onderkant van Willie's voet) Daar hangt niks aan.

WILLIE: Gefopt...! (barst in lachen uit)

MARTIN: Flauwe plezante!

WILLIE: U kunt ge ook alles wijsmaken hé.

(Willie trekt z'n schoen weer aan. Martin voedert snoepjes bij)

WILLIE: (als het publiek op de snoepjes duikt) En die vis blijft maar spelen. Kijk daar eens wat ne grote! Hoe is dat toch mogelijk!

MARTIN: Maar waarom bijten ze dan niet...?

WILLIE: Het is te warm en de wind komt uit 't verkeerde gat.

(Willie tracht een sigaret te rollen)

WILLIE: Hoe is 't bij u in de atelier? Veel werk?

MARTIN: Dat valt mee. Maar ik krijg last met mijnen baas.

WILLIE: Waarom?

MARTIN: Hij zaagt de oren van mijne kop om ne keer te gaan bowlingen met Nicolle en mij, en daarna iets te gaan drinken.

WILLIE: Hou uw oogjes open, Martin! Daar ken ik alles van. Die wil met u niet gaan bowlingen, die wilt uw Nicolle.

MARTIN: Denkt ge dat...?

WILLIE: Bij ons gaat 't gerucht de ronde dat den baas van den atelier al jaren naar een parenclub gaat.

MARTIN: Dat weet heel de fabriek.

WILLIE: Hoe zou dat werken in zo'n parenclub?

MARTIN: Dat interesseert me niet.

WILLIE: Mij wè! Ik vraag me dikwijls af, als ge daar binnenkomt en nen andere gast begint aan uw vrouw te foefelen terwijl gij daarnaast staat..., ik vrees dat ik die gast direct een koek op z'n oog zou geven!

MARTIN: Gij denkt veel teveel na, Willie.

WILLIE: (presenteert z'n sigarettepeuk) Hou eens efkes vast.

MARTIN: Waarom...? (neemt de peuk toch aan)

WILLIE: Dan kan ik nog eens door mijne verrekijker loeren.

(Willie loert met z'n verrekijker naar het jacht. Ondertussen gooit Martin de vieze peuk in het water)

WILLIE: Martin..., nu moet ge kijken...! Die grieten hebben alles uitgetrokken! Ze liggen in hun blote flikker op het dek. Da's normaal dat hier gene vis zit! Die zwemmen allemaal naar ginder!

(Martin loert nu ook door de verrekijker)

MARTIN: 't Is nog waar ook. (geeft de verrekijker terug) En toch denk ik nog altijd dat het Fransen zijn.

WILLIE: Ge moet niet naar die vlag kijken, ge moet naar die vrouwen kijken, kieke!

MARTIN: Een vrouw is toch een vrouw zeker. Als ge er één hebt gezien dan hebt ge ze allemaal gezien.

WILLIE: Dat is toch niet normaal zoals gij nu klapt.

MARTIN: Elke gezonde vent wordt driftig als 'm zoiets in z'n vizier krijgt. Wat doet de Martin? Hij zit naar een stomme vlag te kijken.

MARTIN: Ik heb die vrouwen ook zien liggen.

WILLIE: En slaat uw moteurke niet aan, nee...?

MARTIN: Mijn moteurke moet aanslaan als IK het wil en niet als die vrouwen het willen!

WILLIE: Dus, ge kunt nu toch niet meer ontkennen dat u dat in 't geheel niks doet!

MARTIN: Wij zijn naar hier gekomen om te vissen.

WILLIE: Dat beeld van die naakte vrouwen kunt ge toch meepakken. Dat fleurt de zaak hier een beetje op, èn 't is toch ook een deel van de natuur hé.

MARTIN: Ofwel kijkt ge naar uwen dobber ofwel kijkt ge naar die blote vrouwen, maar niet naar alletwee!

WILLIE: (Neemt de verrekijker weer over) Och, met u valt geen rechte voor te ploegen! Waar is mijn sigaret...?

MARTIN: Die drijft al ne kilometer verder.

WILLIE: Gij zijt ne schone!

(Willie rolt opnieuw een sigaret. Vervelende stilte)

WILLIE: Zijt gij jaloers, Martin?

MARTIN: Dat zou ik niet durven zeggen.

WILLIE: Gij hebt nochtans een reden om jaloers te zijn. Nicolle is een schoon vrouw hé. (jennend) Het enige probleem is dat ge een schoon vrouw nooit alleen hebt.

MARTIN: Wie zegt zoiets...?

WILLIE: Ge moet u daar eens bij neerleggen.

MARTIN: Ik geloof niet dat ons Nicolle mij ooit ontrouw zal zijn. Nicolle is een braaf meisje. Zo'n kuren zitten daar niet in.

WILLIE: Dat denken de meeste venten waarvan de vrouw vreemdgaat!

(Martin begeeft zich naar de struiken)

WILLIE: Waar gaat ge naartoe...?

MARTIN: (speels) Ik ga naar die Hollanders!

WILLIE: (veert bliksemsnel recht) Ik ga mee!

MARTIN: (met lachje) Nee Willie, ik ga de vensters van mijnen auto wat openzetten. Anders is 't straks te heet als we naar huis rijden.

WILLIE: Ge krijgt het plots heet zeker? Natuurlijk, dat is van naar die vrouwen te

kijken.

MARTIN: Ik ben méér gewoon.

WILLIE: Durf niet achter mijne rug naar ginder gaan hé!

(Martin verdwijnt met een brede smile langs de struiken. Van zijn afwezigheid maakt Willie gebruik om de cervela aan Martin z'n vishaak te bevestigen. Martin keer weer)

MARTIN: Snikheet is 't in den auto.

WILLIE: (gespeeld) Waar staat uwen dobber, Martin?

MARTIN: Miljaar, ik heb beet...! (flitst naar zijn hengel en slaat aan, merkt dan dat er een cervela aan z'n haak bengelt)

WILLIE: Dat is die cervela van deze middag! Hoe is dat mogelijk...?

MARTIN: Nu moet ik 'm ook niet meer hebben.

WILLIE: Geef die cervela eens hier!

WILLIE: (houdt de cervela voor zijn kruis en roept richting jacht) Joehoe..., hedde geen goesting...?

MARTIN: (gegeneerd, berispt dan) Willie, hou daar onmiddellijk mee op...!

WILLIE: (loert door de verrekijker, dan gespeeld) Miljaar...!

MARTIN: Wat scheelt er...?

WILLIE: Die vrouwen komen naar hier...!

(Martin wil wegvlugten maar Willie houdt hem tegen)

WILLIE: Bangerik...! Ik lach er maar mee! (laat Martin los)

MARTIN: (danig beledigd) Gij lacht met alles.

(Beide heren nemen weer plaats op hun visbak)

WILLIE: Het wordt te warm. (trekt z'n trui uit, daarna een T-shirt) Zie mij eens zweten! (trekt nog een T-shirt uit, daarna nog eentje)

(We merken duidelijk dat Willie een tatoeage op z'n rechterschouder heeft)

MARTIN: (ad tatoeage) Wat staat daar op uw schouder?

WILLIE: Een tatoeage van toen ik bij 't leger was. Ne zwarte panter.

MARTIN: Wat zegt uw vrouw daarvan?

WILLIE: Ons Els zag liever een krokodil. Zij heeft trouwens zelf ook een tatoeage.

MARTIN: Ook op haar schouder?

WILLIE: Nee, op een intieme plek.

MARTIN: Ik kan al raden waar!

WILLIE: We hebben afgesproken om dat aan niemand voort te vertellen.

MARTIN: Ge weet toch dat zo'n ding er voor 't leven opstaat?

WILLIE: Wat kan mij dat bommen. (begint nu toch wel te bluffen) Op mijne charlie heb ik ook een tatoeage.

MARTIN: Ge zijt zot.

WILLIE: Geloof me niet? Ik zal ze eens laten zien...! (wil z'n broek losknopen)

MARTIN: (snel) Nee, bespaar me dat!

WILLIE: (veert recht van z'n visbak) Ik ga nog wat bier halen. Gij ook nog een fleske?

MARTIN: Ja, als 'm koud is.

(Willie verdwijnt langs de struiken. Martin loert nog snel met de verrekijker naar het jacht. Willie keert weer met twee flesjes bier. Hij heeft een masker op en jaagt Martin de stuipen op het lijf als hij plots achter hem staat)

WILLIE: (weezinwekkende kreet) Boeh...!

(Martin valt bijna van z'n visbak van 't verschieten)

WILLIE: Gij verschiet wel rap hé.

MARTIN: Ne mens zou voor minder. (drinkt) Soms denk ik dat gij ze allemaal niet meer op een rij hebt!

WILLIE: Oh, dat denk ik van u al jàren!

MARTIN: (ad flesje bier) Hij is goed koud hé.

WILLIE: Gij kunt er volgende keer ook eens meebrengen, hé maat!

MARTIN: (ontwijkt onderwerp) Wat verdient Els bij den ouwe notaris?

WILLIE: 600 frank per uur.

MARTIN: Dat kan niet! Geen enkele poetsvrouw verdient 600 frank per uur!

WILLIE: Toch is dat zo. Ze moet wel ne minirok dragen terwijl ze werkt, dan kan die ouwe tussendoor eens loeren.

MARTIN: Hebt gij daar gene last mee?

WILLIE: (schudt het van z'n rug) Poeh..., zolang hij z'n handen kan thuishouden, niet!

VROUWESTEM: (OFF) Joehoe....?

WILLIE: (roept terug naar het jacht) Joehoe...!

MARTIN: Wat willen ze?

WILLIE: Ze zwaaien. (zwaait terug) Volgens mij willen ze dat we eens afkomen. Gaat ge mee?

MARTIN: (vastberaden) Nee...!

WILLIE: Allé Martin, niet flauw doen hé. Gij pakt die zwarte en ik die blonde.

MARTIN: Nee is nee!

WILLIE: Maar waarom nu niet? Daar zit toch geen kwaad in.

MARTIN: Ik wil daar niet in affronten vallen.

WILLIE: En ikke dan? Geef me één goei reden waarom ge niet zoudt meegaan.

MARTIN: (aarzelend) Omdat... omdat... omdat ik geen proper onderbroek aanheb!

WILLIE: Ja, dan blijft ge beter hier. En hoe komt dat? Ook weeral besparingen zeker? Die kans krijgen we nooit meer. (roept richting jacht) Mijne kameraad durft niet meekomen..., hij heeft geen proper onderbroek aan...!

(Martin duikt nog op Willie om hem het zwijgen op te leggen, maar het kwaad is reeds geschied)

MARTIN: Dat vergeef ik u nooit!

WILLIE: Ze mogen toch weten waarom we niet komen.

MARTIN: Moet ge nu zoiets zeggen!

WILLIE: Ik lieg toch niet hé.

(Willie loert met de verrekijker naar het jacht)

WILLIE: Allé, ze varen verder. Daar gaat ons kans. Zijt ge nu gerust, Martin...? Denkt ge dat de vis nu beter gaat bijten...? Jong, gij hebt wat laten schieten!

MARTIN: Dat vreemdgaan van u heeft u geen goed gedaan. Had ik u laten doen dan was 't al den tweede keer geweest.

WILLIE: 90 procent van de mannen gaat vreemd. En gij zijt bij die 10 procent, dus in de minderheid.

MARTIN: Stel dat uw Els vroeg of laat te weten komt dat gij naast de pot hebt gepist! Wat dan...?

WILLIE: Dan kan ik mijn valies maken.

MARTIN: (gaat in de tegenaanval) Misschien doet Els het ook achter uwe rug...?

WILLIE: Nee, dan zou ze 't mij wel vertellen. (twijfelend) Maar ons Els is tevreden met wat ze heeft.

MARTIN: Ons Nicolle ook.

WILLIE: Een vrouw is en blijft een mysterieus schepsel. En uzelf vragen stellen kunt ge altijd. Bijvoorbeeld: waarvoor heeft uw Nicolle ne gsm nodig?

MARTIN: Voor dezelfde reden als ik, voor noodgevallen.

WILLIE: Hebt ge al eens controle gedaan met wie zij allemaal belt als gij niet thuis zijt?

MARTIN: Nee.

WILLIE: Heeft ze dikwijls koppijn...?

MARTIN: Regelmatig.

WILLIE: Dat is al een eerste controle waard.

MARTIN: Willie, waar wilt gij naartoe...?

WILLIE: Koppijn is een smoeske. Misschien krijgt zij op een ander wat gij haar niet wilt geven...? Den dag van vandaag moet ge van niks meer verschieten. Ge weet toch als uw vrouw vreemdgaat dat gij de laatste zijt die dat te weten komt.

MARTIN: Volgens mij mankeert gij toch iets in uwe kop. We zitten hier van deze morgen en het enige wat er over uw lippen komt is "seks"...

WILLIE: Okee, ik zal zwijgen. Is 't dan beter!

MARTIN: Gij doet u voor als de grootste vrouwenkenner allertijden.

WILLIE: Dat ben ik ook.

MARTIN: Was dat geen richting waarin gij uwe kost kon verdienen, in plaats van met nen heftruck te rijden? Gij had psychiater moeten worden met als specialiteit "vrouwen"...

WILLIE: Heb ik gedaan, maar ik ben al na één jaar verstoep.

MARTIN: Waarom?

WILLIE: Alle vrouwelijke professoren werden verliefd op mij.

MARTIN: Gij flipt helemaal, Willie!

(Willie trekt z'n beide schoenen en kousen uit, gaat op de waterkant zitten en speelt met z'n voeten in 't water)

MARTIN: Zoiets doet ge toch niet als ge zit te vissen! Een kind van twaalf wil ook in 't water spelen als ge naast het kanaal komt.

(Willie gaat op z'n buik liggen, schept geïmproviseerd water met zijn hand uit het kanaal en gooit dat naar Martin)

MARTIN: (beschermt z'n gelaat) Niet doen, Willie, ik word kletsnat!

WILLIE: Denk maar dat ge ne vis zijt. (beweegt z'n lippen als die van een vis)

MARTIN: (speels) Gij zijt zo zot als een achterdeur!

WILLIE: (vervolgt) Maar ik ben gelukkig.

(Willie gaat terug op de waterkant zitten en speelt weer met z'n voeten in het water)

WILLIE: (laat plotseling een ijzingwekkende kreet) Aaaaauwh...!

MARTIN: (bezorgd) Wat scheelt er...?

WILLIE: (gespeeld) Daar heeft een rat mijnen groten teen afgebeten...! Aaaaauwh...! Een en al bloed...!

(Martin rept zich tot bij Willie en ontfermt zich over hem)

MARTIN: Haal uwe voet uit 't water en laat me eens kijken.

WILLIE: (plots) Gefopt...! (kronkelt op z'n rug van het lachen)

MARTIN: (duidelijk gepikeerd) Daar kan ik niet mee lachen!

WILLIE: Ikke wèl. Voor mij mag het alle dagen één april zijn.

MARTIN: Gij verveelt u hé.

WILLIE: En nog geen klein beetje. Waarom vissen wij eigenlijk? We gooien de vis toch terug als we naar huis gaan.

MARTIN: Ik eet mijne vis op.

WILLIE: Die vis van hier deugt niet, met al dat afvalwater van de fabriek even verderop. Als ge die vis opeet dan geven uw oren 's anderendaags licht af!

(Willie geeft zijn gevangen vissen de vrijheid. Hij kapt zijn leefnet om in 't kanaal)

WILLIE: De helft van de vissen is dood. Eigenlijk zijn wij toch moordenaars, hé Martin.

MARTIN: Pssst..., ik hoor volk op 't jaagpad!

(Beide heren loeren van achter de struiken naar het jaagpad achter hen. Vanaf nu fluisteren de heren)

MARTIN: Ziet gij iets...?

WILLIE: Een jong koppeltje wandelt over den dijk.

MARTIN: Ze hebben nen hond bij. 't Is nen Duitse herder.

WILLIE: Die gaan ergens kajeteren in de boskes!

MARTIN: Daar is 'm weer zenne...!

WILLIE: Daar ben ik zeker van! Waarvoor gaat een jong koppel anders wandelen...?

MARTIN: En die hond dan?

WILLIE: Die zetten ze op den uitkijk.

(Ze sluipen beiden tussen de struiken richting jaagpad)

WILLIE: Ziet gij ze nog?

MARTIN: Nee, ze zijn verdwenen.

WILLIE: Natuurlijk zijn die hierachter nen bosweg ingeslagen. Ik ga kijken...!

MARTIN: Nee Willie, doe dat niet!

WILLIE: Ik mag daar zowel komen als zij.

MARTIN: Willie, ge haalt nen boel herrie op uwe nek.

WILLIE: Gaat gij mij al vertellen wat ik mag en niet mag, meneer?

MARTIN: Laat die mensen toch gerust. Die willen efkes genieten van 't leven.

WILLIE: Ik laat die mensen gerust. Maar IK wil ook genieten van 't leven. Daarom ga ik nu efkes kijken wat ze daar aan 't doen zijn.

MARTIN: Gij zijt 40 jaar, maar ge hebt 't verstand van ne plechtige-communicant!

(Haalt de Penthouse uit z'n visbak en stopt die in Martin z'n handen)

WILLIE: Hier, kijk gij maar naar de foto's. Ik zie dat liever in 't echt. Tot seffens.
(verdwijnt langs de struiken)

(Martin bladert snel door de Penthouse. Op de achtergrond horen we eerst het geblaf van een hond, daarna kwaad gegrom. Willie komt weer tevoorschijn gelopen. Hij hijgt en z'n broek hangt aan flarden)

MARTIN: (ginnegappend ad broek) Was 't de moeite...?

WILLIE: Die hond had mij verdomme flink te grazen!

MARTIN: Dat is de schuld van uw eigen nieuwsgierigheid.

WILLIE: (licht aangeslagen) Ik stop met vissen. Het haalt toch niks meer uit. (ad overkant) Dat waterkieke zit daar weer... (raapt een steen op) ...maar niet lang meer!

(Willie gooit een geïmproviseerde steen naar de overkant)

WILLIE: Dat was bijna raak...! (imiteert het gekakel van een kip) Zou dat waterkieke mij verstaan?

MARTIN: (is het vissen nu ook beu) Hoe dikwijls kunt gij uwe steen over 't water laten scheren?

WILLIE: Dat zal ik direct weten. (gooit en telt) Eén..., twee..., drie...

MARTIN: (gooit en telt ook) Eén..., twee..., drie..., vier... Ik ben gewonnen!

WILLIE: Okee, maar IK ben gewonnen met 't vissen.

MARTIN: Oh ja...? Hoeveel stuks had jij gevangen?

WILLIE: Ik heb ze niet geteld, maar volgens mij méér dan tien!

MARTIN: Zoveel als ik.

WILLIE: Nee Martin, jij hebt er geen tien! IK ben gewonnen! Dus, jij zijt mij nen bak bier schuldig.

MARTIN: Ik geef mijn nederlaag toe. Maar als ik eerlijk moet zijn, dat vissen interesseert me eigenlijk niet. Ik zit hier gewoon om wat te genieten van de rust en de natuur.

WILLIE: Ja, nu wèl, omdat ge verloren zijt!

MARTIN: Toch is dat zo. Ik geniet méér van de stilte dan van dat vissen.

WILLIE: Martin, ge bluft.

MARTIN: Nee, ik meen 't.

WILLIE: Waarom liggen die boekjes over het vissen dan op uw nachtkastje...?
(heeft zich duidelijk verklapt)

MARTIN: (bekijkt Willie te lang en wel héél wantrouwig) Hoe weet jij dat...??

WILLIE: (aarzelend) Euh..., euh..., ge hebt mij toch zelf verteld dat ge 's avonds in 't bed nog wat leest.

MARTIN: Niet waar, Willieke! Niet waar...! Dus, jij zijt op mijn slaapkamer geweest...?

WILLIE: (tracht het van z'n rug te gooien, met bang lachje) Wat zou ik daar gaan doen?

MARTIN: Dat vraag ik mij ook af. Ik wil NU een antwoord!

WILLIE: Ge moet daar niks achter zoeken.

MARTIN: Ik geloof dat ik nu ècht BEET heb...!

WILLIE: Waarom?

MARTIN: Willie, kijk eens in mijn ogen! Hebt jij met ons Nicolle in 't bed

gezeten...??

WILLIE: (het komt van ver maar bevestigt dan toch) Ja! Omdat jij 't niet doet. En iemand moet 't toch doen!

MARTIN: (laat het even bezinken, haalt diep adem, dan streng) Wanneer is dat gebeurd...?

WILLIE: Drie weken geleden. Ik stond met de late en jij waart werken.

MARTIN: (nijdig) Gij zijt ne valsaard, weet jij dat! Het ligt aan mensen zoals jij dat deze wereld helemaal verloedert! En denk niet dat wij nog vrienden blijven hé! Vanaf nu is onze vriendschap gedaan. Voorgoed...!

WILLIE: (wil nog lijmen wat er te lijmen valt maar dat is enkel olie op vuur) Nen auto bolt ook niet als ge 'm niet op tijd smeert!

MARTIN: (haalt zwaar uit) Watte...! Gaat jij mijn vrouw vergelijken met nen auto...? (neemt Willie bij de kraag) Ik heb goesting om u een pak slaag te geven hé...

WILLIE: (laat begaan) Doe maar. Ik verdien 't...! Sla mijn neus over, sla mijn oog open, sla mijn bovenste tanden uit..., maar laat ons alstublieft vrienden blijven!

MARTIN: (laat Willie los) Gij zijt nog te slecht om m'n handen aan vuil te maken! Lafaard dat ge daar staat...! (kan nu wel ontploffen, staart woedend voor zich uit)

WILLIE: Ik wil het op een akkoordje gooien. Gij moogt ook eens ene keer naar ons Els komen, dan staan we blauw-blauw. En dan kunt u hare string ook eens zien.

MARTIN: Ge zegt dat enkel omdat ge weet dat ik dat toch nooit zal doen.

WILLIE: En nu dat ge kwaad zijt moogt ge nog kwader worden, want er is nog iets...!

MARTIN: (kijkt Willie aan) Iets erger bestaat er niet...!

WILLIE: Ik heb een stuk zeep op uw voederplaats gegooid!

MARTIN: Wanneer?

WILLIE: Deze morgen toen ik hier aankwam. Daarom hebt u zo weinig beet gekregen. Zeep verjaagt de vis. Maar dat weet u natuurlijk niet.

MARTIN: Ik begrijp u niet meer, Willie. Waarom doet u zoiets?

WILLIE: Om u te plagen.

MARTIN: Merci. Van uw vrienden moet ge 't hebben...!

WILLIE: Dat was maar om te lachen.

MARTIN: Met ons Nicolle in 't bed kruipen ook zeker...?

(Martin raapt z'n moed bijeen en kapt de inhoud van z'n visbak leeg in het kanaal)

WILLIE: Wat doet gij nu...? (wil Martin beletten maar slaagt daar niet in)

MARTIN: Ga opzij of ge gaat ermee in...!

WILLIE: Laat ons dat uitklappen, Martin.

MARTIN: Hier valt niks uit te klappen. Ik ga nooit meer vissen! En nu wil ik zo snel mogelijk naar huis!

WILLIE: Ik zal meegaan.

MARTIN: Neeneenee...! Gij komt NOOIT meer in mijnen auto...!

WILLIE: Hoe moet ik dan thuis geraken...?

MARTIN: Dat interesseert me niet!

WILLIE: Maar ons Els denkt dat ik met u naar huis kom.

MARTIN: Bel haar dan maar met uwe gsm dat ze u moet komen halen.

WILLIE: Mijne gsm werkt niet meer, die zit vol water! (wil zich verontschuldigen bij Martin) Martin, ik euh..., ik euh...

MARTIN: (duwt Willie opzij) Laat me gerust!

WILLIE: Maar luister dan toch eens naar mij.

MARTIN: (furieus luid) Foert...!

WILLIE: Ge moet zoiets toch kunnen verdragen van uwen beste vriend.

MARTIN: Voor mij zijt gij enkel nog lucht! (begint in te pakken)

WILLIE: Als ik eerlijk moet zijn, het is uw eigen schuld! Iedereen op de fabriek weet dat gij overal intrapt! Gij gelooft alles en iedereen. Ze kunnen u in 't slaap wiegen terwijl ge erbij staat. Gij zijt een stom kieke, Martin!

MARTIN: Ik een stom kieke...? Denk dan maar rap iets anders! Gij kent mij nog in

de verste verte niet!

WILLIE: Is dat een mop?

MARTIN: Helemaal niet. Ik heb daar zelfs bewijzen van...!

WILLIE: Kom, laat horen. Ik ben benieuwd. Moet ik gaan zitten? Misschien val ik omver van 't verschieten! (zet zich op z'n visbak, dan met veel show) Ik ben één en al oor...!

MARTIN: Weet gij nog dat uw Els tijdens uwe laatste barbecue een halfuur vermist geweest is...?

WILLIE: (wrijft even door z'n haren) Nu moet ik efkes nadenken want dat is bijna een jaar geleden.

MARTIN: Ja, denk maar rustig na, want 't is de moeite!

WILLIE: (herinnert zich plots) Ja, omdat ze ging bellen met haar ma.

MARTIN: En waar was IK tijdens dat halfuur...?

WILLIE: Naar huis om uw konijnen te voederen.

MARTIN: Ahaaa..., dat denkt ge maar! Ik heb uw Els toen gepakt op den diepvries bij u in 't berghok...!

WILLIE: (valt uit de lucht) Watte...? Daar geloof ik geen fluit van!

MARTIN: En de rode string die zij soms draagt, die heeft ze van mij cadeau gekregen! Wilt ge 't kassa-ticket zien? Dat heeft mij 40 Euro gekost. En gij die dacht dat ik gierig was.

WILLIE: (aan de grond genageld) 't Is niet waar hé...!

MARTIN: (plagend) Dat had ge niet verwacht van den brave Martin hé...?

WILLIE: Ik geloof u nog niet.

MARTIN: Dan vraagt ge 't maar zelf aan uw Els! Als ze eerlijk is dan geeft ze mij gelijk...!

(Willie staat perplex. Martin pakt z'n schaftzak en wil er vandoor gaan langs de struiken)

MARTIN: (houdt nog even halt, dan pesterig) En weet ge wat ik nu ga doen, Willieke...? Ik rijd nu naar uw Els en ik ga ze TWEE keren pakken op den diepvries!

WILLIE: (gemeend) Gij smeerlap...!

MARTIN: (verheft z'n stem) Als ge dat nog ene keer zegt dan pak ik ze DRIE keer...!

WILLIE: Ik geloof u niet. Gij verzint zomaar iets.

MARTIN: Oh ja...? Hoe komt 't dan dat ik weet dat uw Els geen één maar twee tatoeages heeft? Een hartje op haar linkse borst en nen arend op haar kont!

WILLIE: (staat met de mond vol tanden) Smeerlap...!

(Martin verdwijnt langs de struiken. Willie blijft verweesd achter. Hij tracht snel te bellen met z'n gsm, maar dat lukt hem niet)

WILLIE: Godverdomme, stom ding...! (gooit z'n gsm boos in het kanaal)

(Op de achtergrond horen we dat Martin z'n auto wil keren, maar door een verkeerd maneuver horen we dat hij een 10-tal meters verder in het kanaal rijdt)

WILLIE: (kijkt zijn richting uit en roept) Martin, wat doet gij nu...? (roept nog luider) Probeer uw vensters open te draaien...!

MARTIN: (OFF, brult luid) Ik kan niet zwemmen...!

(We horen het geluid van grote luchtverplaatsingen in het water wat er op wijst dat de auto naar de bodem zinkt)

WILLIE: (blijft roerloos staan, dan bij zichzelf) Ge hebt 't zelf gezocht, Martin...! (hulpeloos aangeslagen) Ge zult nu wel kunnen zien hoe het daar beneden is tussen de vissen...!!

DOEK